

ਅਸਲੀ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਰੰਗੀਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਮੇਤ ੧੪੦ ਬੇਤਾਂ ਵਾਲਾ

ਬ੍ਰਿਤ
ਕਵੀ

ਪੂਰਨ ਭਗਾਤ

ਮੀਆਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਲੇ ਚਲਿਆ ਸੁਦਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਹੁਸਨ ਦੀ ਉੱਗਲੀ ਲਾਇਕੇ ਜੀ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੁਸਤਕ ਬੁੰਡਾਰ

ਪਾਤਰ ਪਾਤਰੀ ਸੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਮਲ 3.00

ਅਸਲੀ ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਿੱਸਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤ-ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਦਰਯਾਰ

ਅਲਫ ਆਖ ਸੁਣਾ ਖੁਦਾ ਤਾਂਈਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੀਰ ਛਕੀਰ ਧਿਆਵਦੇ ਹੋ
ਲੋਹ ਕਲਮ ਤੇ ਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਤਾਰੇ ਚੰਦਸੂਰਜ ਭੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਦੇ ਹੋ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਜੇਗਲ ਜੂਹ ਵੇਲੇ ਸਭੇ ਰਬ ਦਾ ਬਿਰਧ ਕਮਾਵਦੇ ਹੋ
ਪਹਿਲੀ ਸਿਹਰਫੀ

ਅਲਫ ਆਸਖੀ ਸਿਆਲਕੋਟ ਅੰਦਰ ਪੂਰਨ ਪੁਤ ਸਲਵਾਨਦੇ ਜਾਇਆ ਹੈ
ਜਦੋਂ ਜੰਮਿਆ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਸਦਿਆ ਪੰਡਤਾਂ ਬੇਡ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ
ਬਾਰਾਂ ਵਰੇ ਨਾ ਰਾਜਿਆ ਮੂੰਹ ਲਗੀ ਦੇਖ ਪੰਡਤਾਂ ਇਹ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨਭਗਤ ਤਾਂਈਂ ਉਸੇ ਵਕਤਕੌਰੇ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਬੇ-ਬੇਦ ਜਿਵੇਂ ਰਬ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਤਿਵੇਂ ਪੰਡਤਾਂ ਖੋਲ ਸੁਣਾ ਦਿਤਾ
ਪੂਰਨ ਇਕ ਹਨੇਰਿਓਂ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਢੂਜੀ ਕੌਠੜੀ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿਤਾ
ਸਣੇ ਗੋਲੀਆਂ ਬਦੀਆਂ ਦਾਈਆਂ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਖਰਚ ਪਾ ਦਿਤਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਪੂਰਨਭਗਤ ਤਾਂਈਂ ਬਾਪ ਜੰਮਦਿਆਂ ਕੈਦ ਕਰਵਾ ਦਿਤੇ
ਤੇ-ਤਾਬਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸਤਾਦ ਹੋਏ ਹੁਨਰ ਵਿਦਿਆ ਅਕਲ ਸਖਾਵਣੇ ਨੂੰ
ਛੇਵਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਜਦ ਪੂਰਨਭਗਤ ਹੋਯਾ ਪਾਂਧੇ ਪੋਬੀਆਂ ਦੇਣ ਪੜਾਵਣੇ ਨੂੰ
ਤੀਰਦਾਜਾਂ ਨੇ ਹਥ ਕਮਾਣ ਦਿਤੀ ਦਸਨ ਤਰਕਸ਼ਾਂ ਤੀਰ ਚਲਾਵਣੇ ਨੂੰ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਵਾਨ ਜਾਂ ਹੋਯਾ ਪੂਰਨ ਦਮਦਮ ਲੋਚੇ ਬਹਾਰ ਆਵਣੇ ਨੂੰ
ਸੇ-ਜਾਬਤੀ ਵਿਦਿਆ ਸਿਖਾਕੇ ਜੀ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਗੁਜਰੇ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਯਾ
ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਰਾਜੇ ਸਲਵਾਨ ਤਾਂਈਂ ਰਖ ਪੈਂਤੜਾ ਮਿਲਨ ਤਿਆਰ ਹੋਯਾ
ਚੜੀ ਹਿਰਸ ਸਲਵਾਨ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਚੁਕ ਅੱਡੀਆਂ ਪਬਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਹੋਯਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੁਤ੍ਰਕ੍ਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਚੜੀ ਹਿਰਸ ਤੇ ਮਸਤ ਸੰਸਾਰ ਹੋਯਾ
ਜੀਮ-ਜਾਏ ਰਾਜੇ ਸਲਵਾਨ ਆਈਂ ਦੀ ਇਕ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੋਰਵਿਆਹਿਕੇ ਜੀ
ਕਦਾ ਪਿੰਡ ਚਮਿਆਗੀ ਤੇ ਨਾਂ ਲਣਾ ਘਰ ਆਈ ਸੀ ਈਨ ਮਨਾਇਕੇ ਜੀ
ਦਿਸੇ ਸੂਰਤ ਚੰਦ ਮਹਿਤਾਬ ਜੇਹੀ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੀ ਸੀ ਜੇਵਰ ਲਾਇਕੇ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਕੀ ਆਖ ਸੁਣਵਾਸਾਂ ਮੈਂ ਪੰਡੀਡਿਗ ਪੇਸ਼ੀਓਂ ਰਾਸ਼ਧਾਇਕੇ ਜੀ

ਹੋ-ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰਸਭ ਪਹਿਨਕੇਜੀ ਪੂਰਨਨਾਲ ਮਹੂਰਤਾਬਾਹਰ ਆਯਾ।
 ਲਿਆ ਕਢਤਬੈਲਿਓਂ ਭੌਰ ਤਾਜੀ ਨਿਗਾ ਰਖਕੇ ਵਿਚ ਬਜਾਰ ਆਯਾ।
 ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੋਈਰਾਣੀਇੱਛਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇਣ ਵਧਾਈ ਸੰਸਾਰ ਆਯਾ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਜ਼ਾਰਕੇ ਬਡਸਬਾਰਾਂ ਪੂਰਨਗਜਿਆਂਦੇਦਰਬਾਰ ਆਯਾ।
 ਖੇ-ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏਦਾਰ ਜੇਸਲ ਵਾਨਤਾਈਂ ਪੂਰਨਭਗਤਸਲਾਮਜਾਨ ਕੀਤਾ।
 ਖੁਸ਼ਾਨਾਲ ਨਾਮੇਉਂ ਦੇਵਿਚ ਜਾਮੇ ਗਊਆਂ ਮਨਸੀਆਂ ਪੁਨਦਾਨ ਕੀਤਾ।
 ਪੂਰਨ ਵਿਚਕਚਹਿਗੇ ਦੇਬੈਠਕੇਜੀਲੋਕਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਲ ਧਿਆਨ ਕਾਤਾ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੂਰਤ ਜਾਏ ਝੜੀ ਬੈਠ ਸਾਏ ਦੇਹੇਠ ਦੀਵਾਨ ਕੀਤਾ।
 ਦਾਲ-ਦਸਦਾ ਪੁਛਦਾਲਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਸਲ ਵਾਨ ਰਾਜਾ ਉਥੇ ਰਾਜਕੇ ਜਾ।
 ਪੂਰਨਭਗਤ ਦਾ ਢੂਢਣਾਬਾਓਂ ਕੋਈਜਿਥੇ ਚਲ ਢੁਕਾਂਦਿਨਅਜਦੇ ਜੀ
 ਮੈਨੂੰ ਸੁਖਦਿਆਂ ਰਬ ਨੇ ਲਾਲ ਦਿਤਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਲਵਾਂ ਅਖੀਂ ਫਜਕੇ ਜੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆ ਪੂਰਨਭਗਤ ਅਗੋਂ ਸੁਖਨ ਕਹਿੰਦਾ ਗਜਗਜਕੇ ਜੀ
 ਜਾਲ-ਜਣਾ ਸੰਗਦਾਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਕਹਿੰਦਾ ਬਾਬਲਾਪੁਤ ਵਿਆਹ ਨਾਹੀਂ।
 ਜੇਹੜੇ ਸੌਕਲਈ ਲੋਕਵਿਆਹ ਕਰਦੇਅਜੇ ਮੇਰੇਮਨ ਉਹ ਚਾਹ ਨਾਹੀਂ।
 ਮੇਰਾ ਭੌਰ ਸੈਲਾਨੀ ਹੈਨਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਬੰਨ ਬਾਬਲਾਈਝੀਆਂਪਾਂ ਨਾਹੀਂ।
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖਪੂਰਨਬਾਪ ਤਾਈਂ ਮੈਥੇ ਰਬਦਾਨਾਮ ਭੁਲਾਨਾਹੀਂ।
 ਰੇ-ਰੰਗਤਗੱਜਰਹੋਇ ਜਾ ਸੁਨਕੇਪੂਰਨਭਗਤਵਲੋਂ ਸਲ ਵਾਨਭੁਲਾਨਾਹੀਂ।
 ਕੋਲੋਂ ਉਠ ਵਜੀਰਨੇ ਅਰਜਕੀਤੀ ਅਜਇਹਕੀਰਜਿਆਂਜਾਣਦਾ ਨਾਹੀਂ।
 ਜਦੋਂ ਹੋਗੇਜਵਾਨ ਤੇ ਕਰਸਾਏਪੇ ਤੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਫਿਕਰ ਸਹਾਨਦਾ ਦੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਵਜੀਰਦੇਲਗ ਅਖੇ ਰਾਜਾਫੇਰ ਖੁਸ਼ੀਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਦੇ
 ਜੇ-ਜ਼ਬਾਨ ਬੀਂਰਾਜੇਨੇ ਹੁਕਮਦਿਤਾ ਘਰ ਜਾਸਲਾਮ ਕਰ ਮਾਈਆਂ ਨੂੰ
 ਏਸੇ ਹਿਤਸਨੂੰ ਧੈਲਗੀ ਪਾਲਿਆ ਮੈਂਮੂੰਹ ਮੇਝਨ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਆਈਆਂ ਨੂੰ
 ਪੂਰਨਉਠਿਾਬਾਪਦਾ ਹੁਕਮਲੈਕੇਅਤੋਲਾਉਂਦਿਲਾਗੀਆਂਨਾਈਆਂਨੂੰ
 ਕਾਦਰਯਾਰਕੀਹੁਸਨਦੀਸ਼ਫਤ ਕਟੀਏ ਰੰਨਾਂਦੇਖਭੁਲਾਂਦੀਆਸਾਈਆਂਨੂੰ
 ਸੀਨ-ਸਖੀਸੀ ਹੱਥਦਾਬਹੁਤਸਾਰ ਸੁਚਾਸ਼ਸਤ੍ਰੂਦਾ ਸੋਹਣਾ ਜਤੀ ਨਲਾ।
 ਨਕ ਵਿਚ ਬੁਲਾਕੇ ਸੁਹਾਉਂਦਾਸੂਕੰਨੀ ਚਮਕਦੇਲਾਲ ਜਮੁਰਦ ਵਲਾ।

ਮਥੇਵਿਚ ਮੁਰਿਸਮਮਹਿਤਾਬ ਜੇਹੀਓਹਦੇਨੈਨ ਸਾਂਈ ਸਮਾਂਦਾਨ ਬਾਲੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰਕੈਠਾ ਗਾਲ ਹੀਰਿਆਂਦਾ ਹੱਥ ਕੰਭਾਨਾ ਬਾਹ ਉਲਾਰ ਚਲੇ
 ਸਾਨ-ਸ਼ਹਿਰਆਖਾ ਘਰਮਾਪਿਆਂਦੇਪ੍ਰਤੁ ਰਨਪੁਛਦਾਨੌਕਰਾ ਚਾਕਰਾ ਨੂੰ
 ਜਿਸ ਜੰਮਿਆਓਸਨੂੰ ਮਾਣ ਵੱਡਾ ਮੱਬਾਟਕ ਲਵਾਂ ਅੱਵਲ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ
 ਰਾਣੀਲੂਣਾ ਵੇਮਹਿਲ ਰਵਾਹੋਇਆਪੁਤ੍ਰਜਾ ਵੜਿਆ ਅੰਦੂ ਖਾਤਰਾ ਨੂੰ
 ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਬਹਾਲਕੇ ਨਫਰ ਪਿਛੇ ਪੈੜਾ ਚੜਿਆ ਸਾਂ ਦੇ ਮਸਾਤਰਾ ਨੂੰ
 ਸੁਆਦ ਸੂਰਤਦੀ ਤਾਬਨਾਗਈਝਲੀਲੂਣਾਪ੍ਰਤੁ ਰਨਕੇਵੇਖਕੈਉਰਤ ਮੁਨੀ
 ਪ੍ਰਤੁ ਰਨ ਨਜ਼ਰਆਖਾਰਾਜਾਭੁਲਗਿਆਸ਼ਵਰੈਰੰਜੀਓਗਾ ਭੜਕਾਉਠੀ
 ਵਿਲੇ ਪੁਤਰ ਨੂੰਯਾਰ ਬਣਾਖੇਠੀ ਉਸਦੀ ਸਾਬਤ ਦਾ ਵਿਲੇ ਲੱਜ ਟੁਟੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਸਿਆਰੀ ਦੇਖ ਲਗੀ ਵਰਾਉਨ ਨਵੀ ਪੁਠੀ
 ਜੁਆਦ-ਜਵਰ ਦੇ ਜੌਰਦੇ ਨਾਲਪੁਹਨ ਅੰਦੂ ਲੰਘ ਕੇਰੰਗਾ ਮਹੱਲ ਜਾਏ
 ਹੱਥ ਬੰਨਕੇ ਆਖਦਾ ਜਾਇਪੂਰਨ ਮਥਾ ਟੇਕਦਾ ਹਾਮੈਰੀ ਧਰਮ ਮਾਈ
 ਅਗੋਂ ਦੇਵਨਾ ਉਸ ਪਿਆਰ ਸਾਈਂ ਦੇਖ ਰਾਣੀ ਮਥੇ ਵਟ ਪਾਏ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇਕੇ ਦੇਖ ਅੱਖੀ ਜੇਹੜਾ ਕਹਿਰਚਲਿਤਰ ਵਰਤਦਾਏ
 ਤੋਇ-ਤਾਲਿਆਮੇਰਿਆ ਘੇਰ ਆਂਦਾ ਲੂਣਾਇਕ ਦਲੀਲਤੇਫਿਕਰ ਬੰਨੇ
 ਲਗੀ ਦੇਣ ਲਗਾਇਸਮਾਨ ਤਾਈਕੈਹਦੀ ਸਾਥੀਵਿਚੰਪਾਮ ਮੰਨੇ
 ਮੈਂਤਸੁਰਗਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵਣੀ ਹਾਪ੍ਰਤੁ ਰਨਭਰਾਤ ਜੇਕਰਮੇਰੀ ਅਹਜ਼ ਮੰਨੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤਹੈ ਸਿਆਰੀਏ ਲਗੀਲੂਣ ਭੇਨਣ ਵਿਚ ਥਾਲ ਛੰਨੇ
 ਜੋਇ-ਜਾਹਰਾ ਆਖਦੀ ਸਰਮ ਕਹੀ ਮਾਈ ਨਾ ਹਾਜ਼ਆ ਆਖ ਮੈਨੂੰ
 ਕੁਖੇ ਰਖਨਾ ਜੰਮਉਜਾਇਓ ਵੇ ਮਾਈਆਖਣਾ ਏ ਕੇਹੜੇ ਸਾਕਾਮੈਨੂੰ
 ਆਹੀ ਉਮਰ ਤੇਰੀ ਇਕ ਰਾਜਾਕੇਹਾ ਲਾਇਆ ਈਦਰਦ ਫਿਰਾਕਮੈਨੂੰ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਨਾ ਸੰਗਦੀ ਕਹੇਲੂਣਾ ਕਰ ਚਲਿਓ ਮਾਹ ਹਲਾਕ ਮੈਨੂੰ
 ਐਨ-ਅਹਜ ਕੀਤੀ ਸ਼ਰਮਾ ਰਾਜਾਸੈ ਸੁਖਨ ਮਾਤਾ ਮੂੰਹੋ ਝੋਲ ਨਾਹੀਂ
 ਮਾਵਾ ਪੁਤਰਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਟੇਹੁੰਲਗਾ ਸਗ ਵਿਚ ਮੁਕਾਲਖਾਂ ਘੋਲ ਨਾਹੀਂ
 ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਛਗਾਇਕੇ ਰਖਮੈਨੂੰ ਪੁਤਰ ਜਾਨਮਾਤਾ ਮਨੋਵੋਲ ਨਾਹੀਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਦੇਵੇ ਝਗੜੇ ਨੇਸਾਈਂ ਬਾਝਤੀਜਾ ਹੋਰ ਨਾਹੀਂ

ਗੈਨ-ਗਮਨਾਸਮਝਦੀ ਖੌਫਖਤਰਾ ਲੂਣਾ ਉਠਕੇ ਪਕੜਿ॥ ਹਬ ਚਲਾ
 ਚਲ ਬੈਠ ਪਲੰਘ ਤੇ ਇਕ ਵਾਗੀ ਕਰਾਂ ਅਰਜ ਮੈਂ ਵਾਸਤੇ ਪਾ ਢੋਲਾ
 ਪਰੀਜਹੀ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਜ ਕਰਦੀ ਤੂਤਾਂ ਮਰਦ ਨਾਹੀਂ ਕੋਈ ਹੈ ਭੋਲਾ
 ਕਾਦੁਰਯਾਰ ਨਾਂ ਸੰਗਦੀ ਕਹ ਲੂਣਾ ਸਜਮਾਣ ਮੇਰੀਜਿੰਦ ਜਾਨ ਢੋਲਾ
 ਛੇ-ਛੇਰ ਕਹਿਆ ਗੁਸੇ ਹੋ ਰਾਜ ਤੈਨੂੰ ਵਗ ਕੀ ਗਈ ਹੈ ਬਾਣ ਮਾਏ
 ਜਿਸਦੀ ਇਸਤੀ ਉਹ ਹੈ ਬਾਪਮੇਰਾਤੇਰੇ ਸ਼ਿਕਨਬੀਜਮਿ॥ ਜਾਨਮਾਏ
 ਜਦੋਂ ਏਹੋਜੇਹੀਆਂ ਗਲਾਂ ਹੋਣ ਲਗਨਪੁਠਾਹੇਵਗਾਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨਮਾਏ
 ਕਾਦੁਰਯਾਰ ਪੂਰਨ ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਮਤੀਂ ਕਿਧਰਗਿਆ ਹੈ ਅਜ ਧਿਆਨ ਮਾਏ

ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਨੇ ਰਾਣੀ ਲੂਣਾ ਤੋਂ ਕੰਨੀ ਛਡਾਉਣੀ
 ਕਾਫ-ਕਤਲਕਰਾਉਂਗੀ ਪੂਰਨਾਏ ਲਗਨਾ ਭਲਾਜੇ ਵਾਹੁਨਾ ਏਂ
 ਝੋਲੀ ਅੱਜਕੇ ਖੜੀ ਮੈਂ ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਪਿਆਰ ਖੈਰਨਾ ਪਾਉਨਾ ਏਂ
 ਕੁਛੜ ਬੈਠ ਕਦੇ ਮੰਮਾ ਸੁਧਿਆਈਐਵੇਂ ਕੁੜਸੀਮਾਉਂ ਬਨਾਉਨਾ ਏਂ
 ਕਾਦੁਰਯਾਰ ਨਾਂ ਮੰਗਦੀ ਕਹੇ ਲੂਣਾ ਕਾਹਨੂੰ ਬਾਰਦਨੀ ਖੂਨ ਚੜਾਉਨਾ ਏਂ
 ਕਾਫ-ਕਹੇ ਰਾਜਾਅਜੇ ਸਮਝਮਾਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪਲੰਘਤੇ ਪੈਰਨਾ ਮੂਲ ਧਰਸਾਂ

ਅੱਖੀਂ ਪਰਤਕੇ ਨਜ਼ਰਨਾ ਮੁਲਕਰਸਾਂ ਹੈ ਪਰਸੂਲੀ ਤੇ ਚੜਨ ਕਈ ਲਕਰਸਾਂ
 ਕੰਨੀ ਖਿੱਚਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰਆ ਯਾਏ ਧਰਮ ਗਾਵਾ ਇਕੇਨਾ ਹਿਮਰਸਾਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਵਗਾਰ ਕੇ ਕਹੇ ਲੂਣਾ ਤੇਰੇ ਲਹੂਦੇ ਪੂਰਨਾ ਪ੍ਰਟ ਭਰਸਾ
 ਲਾਹ ਲਾਹਕੇ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਰਾਣੀ ਰਾਜੇ ਆਵਦੇ ਨੂੰ ਮੰਦੇ ਹਾਲ ਹੋਈ
 ਰਾਜਾ ਦੇ ਖਹੈਰਾਨ ਅਸਚਰਜਹੋਯਾਮਹਿਲੀ ਜਗਿਆਨਾ ਸ਼ਮਾਦਾਨ ਕੋਈ
 ਬੈਠ ਪੁਛਦਾ ਰਾਣੀਏਂ ਦਸ ਮੈਨੂੰ ਵੇਲੇ ਸੰਧਿਆਦੇ ਚੜ ਪਲੰਘ ਸੋਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਇਹ ਝੂਠ ਪਹਾੜ ਜੱਡਾਰਾਣੀਰਾਜੇ ਕੇਜਾ ਸਿਖਾਇਆ ਈ
 ਮੀਮ-ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਰਾਜਿਆਂ ਪੁਛਦਾ ਏਮੇਰੇ ਦੁਖ ਕਲੇਜੱਡਾਜਾਲਿਆ ਈ
 ਪੁਛ ਜਾਇਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁਤ ਕੋਲੋਂ ਜੇਹੜਾ ਪੈਲ ਤੀਕਤਲ ਪਾਲਿਆ ਈ
 ਓਹ ਨੂੰ ਰੱਖ ਤੇਦੇ ਜਵਾਬ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡਾ ਸੌਕ ਜੋ ਦਿਲੋਂ ਉਠਾਇਆ ਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਇਹ ਝੂਠ ਪਹਾੜ ਜੇਛਾਂ ਰਾਣੀ ਰਾਜੇ ਕੇ ਜਾ ਸਿਖਾਇਆ ਈ
 ਨੂੰ ਨ-ਨਾਮਲੈ ਰਾਣੀਏਓਸਰਲਦਾਜੇਜੀ ਗਲ ਤੈਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਖ ਗਿਆ
 ਜਕਰ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਮੰਦਾ ਬੋਲਿ ਓਸੂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਆਂ ਫਾਹੋ ਮੇਰਾ ਤੁਤ ਕੇਹਾ
 ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਸੁਖਨ ਐਸੇ ਭਲਕੇ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਖਟੀ ਖੱਟ ਬੋਹਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੀ ਸੋਈ ਬੇਦਾਦ ਨਗਰੀ ਅੰਨੇ ਦਾ ਕੇਦੇ ਪੁਰਨ ਵੱਸਿਆ
 ਵਿਚ-ਵੇਖ ਰਾਜਾ ਮੰਦਾ ਹਾਲ ਮੇਰਾ ਲੂਣਾ ਆਖ ਦਿਲੋਂ ਵਰਸ ਵਸਿਆ ਏ
 ਪੁਤਰ 2 ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਰਹੀ ਉਹ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਪੁਤਰ ਵਾਂਗਨਾ ਹਸਿਆ ਏ
 ਵੀਣੀ ਕਢਕੇ ਦਸਦੀ ਵੇਖ ਚੂੜਾ ਮੰਨੀ ਵੰਗ ਜਾਂ ਹਥ ਵਲ ਮਿਆ ਏ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਪੁਕਾਰਕੀਤੀ ਪੂਰਨ ਜਦੋਂ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਛੇ ਨਸਿਆਏ
 ਹੋ-ਹੋ ਖਲਾਂ ਦਿਲ ਗੀਰ ਰਾਜਾ ਹੜੇ ਰਤ ਹੋਇਆ ਮਦੇ ਵਟ ਪਾਏ
 ਪਥਰ ਜੀਅ ਹੋਇਆ ਸਕੇ ਪੁਤਰ ਲੋਂ ਦਿਲੋਂ ਗਸ਼ਦੇ ਭਾਬੜਮਚ ਆਏ
 ਮਛੀ ਵਾਂਗ ਸੀ ਤੜਫਦੇ ਰਾਤ ਕਟੀ ਕਦੇ ਪਵੇਲੰਮਾਨਦੇ ਉਠ ਜਾਏ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੰਦਾ ਦੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀਦਾ ਪੂਰਨ ਜੀਉਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਆਏ
 ਲਾਮ ਲੂਤੀਆਂ ਬਹਿਨ ਨਾਦੇਂ ਦੀਆਂ ਨੀਲ ਫਾਨਾਲ ਮੁਲਕ ਵੈਰਾਨ ਬੀਤੇ
 ਮੁਢੋਂ ਲਗਏ ਹੋਂਦੀਆਂ ਏਂ ਅਰੇਕਈਆਂ ਨੇ ਲਈ ਬਿਆਟ ਕੀਤੇ
 ਪਰਨ ਭਗਤ ਵਿਚਾਰਾ ਸੀ ਕੰਣ ਕੋਈ ਜਿਸੜੀ ਮਾਨੇ ਐਡ ਤੂਫਾਨ ਕੀਤੇ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾਂਕਹਿਰਦਾ ਦਿਨਚੜਿਆਰਾ ਜੇਬੈਠਚੈਕੀਇਸ਼ਨਾਨਕੀਤੇ
ਅਲਫ-ਆਖਦਾ ਸਦਕੇ ਚੋਬਦਾਰਾਂ ਜਾਓ ਪੂਰਨਨੂੰ ਝੱਟ ਝੁਲਾਇਓ ਜੇ
ਝੱਟ ਲਿਆਓ ਹਜੂਰ ਨਦੇਰਲਾਓ ਸੱਦ ਨਾਲ ਵਜੀਰ ਲਿਆਇਓ ਜੇ
ਦੇਂਦਾ ਗਾਲੀਆਂ ਦੇਵਾਂਨੂੰ ਕਰੋ ਹਾਜ਼ਰ ਕਿਹੀਲੜੇ ਛੱਡਨਾ ਆਇਓ ਜੇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਪੁਛੇਗਾ ਕੰਮ ਕੋਣੀ ਰਾਜੇ ਸਦਿਆ ਇਹ ਬਤਾਇਓ ਜੇ
ਯੇ-ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਗਾਜੇ ਬਾਪ ਤੈਨੂੰ ਹੱਥ ਬੰਨਕੇ ਆਖਿਆ ਦੈਬਦਾਹ
ਪੂਰਨਗਲਸੁਣੀਂ ਦਿਲੋਂ ਸਮਝਗਿਆ ਜੜੀਗਾਓਂ ਦੀਸੀ ਕਲਮਾਓਵਰਾਂ
ਜੋਹੜੀਗਲਨੂੰ ਸਦਿਆਬਾਪ ਮੈਨੂੰ ਰਾਗ ਵਜਿਆਤੇ ਬੁਝਗਈਆਂ ਤਾਤਾਂ
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਮੌਆਂ ਪੂਰਨਉਠੁਠੁਰਿਆ ਆਨਕੀਤੀ ਬਾਪਕੇ ਨਮਾਕਾਂ
ਦੂਸਰੀ ਸਿਹਰਫੀ

ਅਲਫ-ਆਖਾਪੂਰਨਾਕਹੇਰਾਜਾਂ ਬੱਚਾਨਿਜਤੂੰ ਫੰਮਿਓਂ ਜਾਇਓਂ ਓਇ
ਜਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਮਾਰਦਾਤਦੇ ਤੈਨੂੰ ਜਦੋਂ ਧੈਲਗੀ ਪਾਲਣਾ ਪਾਇਓਂ ਓਇ
ਸੀਨੇ ਤਾਇਓਈਪੂਰਨਾਦਾਗਮੇਰੇ ਕਹੇਵਾਰ ਕੁਵਲੜੇ ਜਾਇਓਂ ਓਇ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਜਾਸਲਵਾਨਾਖੇਘਰਕੀਕਰਤੂਤਕਰ ਆਇਓਂ ਓਇ
ਬੇ ਬਹੁਤਹੋਇਆ ਕਹਿਰਵਾਨ ਰਾਜਾ ਰਤੇਵੱਤ ਚਮਕੇਮਥਾ ਵਾਂਗ ਖੂਨੀ
ਆਖੇਦੂਰਹੋ ਪੂਰਨਾ ਅੱਖੀਆਂਤੇਂ ਲਿੰਗ ਚੀਰ ਟੇਗਾਉਂਗਾ ਚਵੀਂ ਕੌਨੀ
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗਲ ਕੀਤੀ ਤਦੇ ਰੇਣ ਲਗੇ ਧਰ ਹਥ ਕੰਨਾਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਜਾ ਸਲਵਾਨ ਆਖੇ ਅੱਜ ਕੀਤੀ ਤੂਮਾਂ ਪਸੰਦ ਵੰਨਾਂ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਜਗੈਬਦੀ ਬੁਰੀਹੁਦੀਪੂਰਨਮਾਰਿਆਹੀਨੁਨਾਜਾਹੋਜਾਹੀ
ਆਖੇ ਵਸਨਹਾਂ ਬਾਬਲਾਕੁਝ ਤੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਰਾਜਾ ਤੇਰੀ ਮੱਤ ਹਾਲੀ
ਆਖਣਵਾਲਿਆਂਦਾਨਹੀਂ ਕੁਝ ਜਾਂਦਾਸਮਝ ਵੇਖਰਾਜਾ ਤੇਰੀ ਮੱਤਹਾਰੀ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇਕੋਈ ਗਵਾਹਰੁਦਾ ਕਰਿੰਦਾਵੇਲ ਹਕੀਕਤ ਅਜ ਸਾਜਾਂ
ਸੇ-ਸਾਬਤੀ ਬਾਬਲਾਂ ਦੇਖਮੇਰੀ ਇਕ ਤੇਲਦਾ ਪੂਰ ਕੜਹਿਆ ਤੁਅਓ
ਤੇਲ ਤੇਜਾਂ ਅੱਗ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੋਵੇ ਇਕ ਹਥ ਨੂੰ ਹਾਂਹੁਹੇ ਵਿਚ ਪਾਓ
ਸੱਚ ਨਿਤਾਰੇ ਸਚਿਆਂ ਝੂਠਿਆਂ ਦਾ ਦੇਖ ਐਥ ਫੈਈ ਮੇਹੇ ਨਾਮ ਲਾਓ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਉਂਗਲੀਕੇ ਦਾਗਲਗੇ ਕਰੋ ਫੇਤਮੈਨੂੰ ਫੜੀ ਤਬਾ ਚਾਓ

ਜੀਮ-ਜੋਸ਼ ਆਇਆ ਸਲਵਾਨ ਤਾਈਂ ਉਠ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਚੱਪੇੜਾਂ ਮਾਰੇ
 ਆਖੇ ਫੇਰ ਬਰਾਬਰੀ ਬੈਠਣਾ ਏਂ ਕਰੇ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀਆਂ ਐਤ ਕਾਰੇ
 ਅਖੀਂ ਦੇਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂਮੈਂ ਆਇਆ ਤੇਰੇਜੀਓਉਂਦਾ ਪੂਰਨਭੇਦ ਸਾਰੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਨਾਹਨਾ ਦੇਸ਼ਕੋਈ ਪੂਰਨਮਾਰ ਆਹੀ ਰੁਨਾਜ਼ਾਰੇ ਜਾਰੇ
 ਹੋ-ਹੁਕਮ ਨਾ ਹੋਰਦਾ ਕੋਈ ਅਗੋਂ ਪਠਸਾਨ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਹੋਯਾ
 ਬਰ ਬਰ ਕੰਬਦੇ ਰੰਜਾ ਮਹੱਲ ਸਭ ਕਹਿਰਵਾਨ ਜਦੋਂ ਸਰਦਾਰ ਹੋਯਾ
 ਕਰੇ ਸਦਕੇ ਹੁਕਮ ਜਲਾਦੀਆਂਨੂੰ ਧੁਮੀ ਖਬਰ ਸ਼ਹਿਰਹੜਤਾਲ ਹੋਯਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਵਜੀਰ ਨੂੰ ਦੇ ਗਾਲੀਂ ਵੇਰਾ ਅਕਲ ਕੇਹੇ ਦਰਕਾਰ ਹੋਯਾ
 ਖੇ-ਖਬਰ ਹੋਈ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਜੰਮਆ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤ ਸਾਈ
 ਚੂੜਾ ਭੰਨ ਕੇ ਤੇਜ਼ ਹਮੇਲ ਮਾਲਾ ਭਰ ਬੁਕ ਰਾਣੀ ਸ਼ਿਰ ਖਾਕ ਪਾਈ
 ਮੰਦੇ ਘਾ ਪਿਆਰਿਆਂ ਪ੍ਰਤਰਾਂ ਦੇ ਰਾਣੀ ਭਜਕੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸ ਆਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇਪੁਕਾਰਿਆਸੂ ਏਹਦੇਨਾਲ ਕੀ ਰਾਜਿਆਂਵੇਰ ਸਾਈ
 ਦਾਲ-ਦੂਰਹੌ ਰਾਣੀਏਕਹੇ ਰਾਜਾ ਏਹਦੇ ਨਾਲ ਗੁਆਉਂਗੇ ਮਾਰ ਤੈਨੂੰ
 ਕਹੇ ਵਾਰ ਬਦਕਾਰ ਜੰਮਆ ਏ ਇਸ ਜੰਮਆਂ ਲਾਯਾ ਹੈ ਦਾਗ ਮੈਨੂੰ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂਵਿਚ ਨਾ ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਹੋਵੇ ਐਸੇ ਪ੍ਰਤਤਾਂ ਜੰਮਣੇ ਫਿਰ ਕਾਹਨੂੰ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖੇ ਸਲਵਾਨ ਰਾਜਾਕਿਉਂ ਦਸਦੀਹੈ ਮਕਰਫਰੇਬ ਮੈਨੂੰ
 ਜਾਲ-ਜਗ ਨਾਂਰਾਜਿਆਂਗਲਸਚੀਜੇਹੜੀਗਲਦਾਭਰਮਵਿਚਾਰਿਆਈ
 ਕਹਿੰਦੀ ਇੱਛਰਾਂ ਕਮਲਿਆਂਹੋਸ਼ਕੀ ਜੇਅੰਵੇ ਕੂੜਤੁਹਮਤੇ ਮਾਰਿਆ ਈ
 ਆਖੇਲਗਜ਼ਨਾਨੀਆਂ ਡਾਢੀਆਂਵੇਕਰਮਾਂਪਣਾਮਬਿਉਹਾਰਿਆ ਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਜੇਸਲਵਾਨ ਅਗੇ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਏਹ ਪੁਕਾਰਿਆ ਈ
 ਰੇ-ਰਿਹਾਂਨਾਵਰਜਿਆ ਮੂਲਰਾਜਾਓਿਸੇ ਵਕਤ ਜਲਾਦ ਸਦਾਉਂਦਾ ਏ
 ਲਗੇ ਰੋਣ ਦੀਵਾਨ ਵਜੀਰ ਸਭੇਦਿਲ ਰਾਜੇਦੇ ਤਰਸਨਾਂ ਆਉਂਦਾ ਏ
 ਏਹਦੇ ਹਬਤੇਪੇਰਅਜ਼ਾਦ ਕਰਨੇ ਰਾਜਾ ਅਂਪ ਮੂਹੋਂ ਫੁਰਮਾਉਂਦਾ ਏ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇਕੇ ਬਾਪਤਾਈਂਪੂਰਨ ਭਰਤਸਲਾਮਣਲਾਉਂਦਾ ਏ
 ਜੇ-ਜੇਰ ਨ ਡਾਢਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫੜ ਬੇ-ਗੁਨਾਂਹ ਮੰਗਾਇਆਂ ਏ
 ਕਿਨ੍ਹੂੰ ਖੋਲਕੇ ਦਿਲਦਾਂ ਹਾਲਦਸਜੇਹੜਾ ਕਹਿਰਗੁਨਾਂਹ ਕਮਾਇਆਂਦ

ਮਾਤਾਪੁਰਨਾ ਆਪਣਿਆਂਤਾਲਿਆਂਨੂੰ ਏਹਲੇਖ ਅਜੀਬਲਿਖਾਇਆ ਮੈਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਿਹਾਪੂਰਨ ਭਗਤਉਥੇਮਾਂ ਮਾਤਰੀ ਚੌਰ ਬਣਾਇਆ ਮੈਂ
 ਸ਼ੀਨ-ਸਮਝ ਰਾਜਤੇਰੀਬੁਧਹਾਰੀ ਕਹਿੰਦੀਇਛਰਾਂ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਕੇ ਜੀ
 ਅੰਥ ਵਢਕੇ ਅੰਥਾਂ ਨੂੰ ਵਾੜ ਦੇਵੇ ਪਛੇਤਾਏਂਗਾ ਵਕਤ ਵਿਹਾਇਕੇ ਜੀ
 ਜੜਾਅਪਣੁ ਆਪਦੀਆਪੁਟਣਲਗੋਂ ਰਾਜਾਮੁਢਤਾਈਂਦੁਖੜਾਇਕੇਜੀ
 ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਜਪੂਰਨਕੇ ਮਾਹਿਓਇਏ ਬਾਪ ਕੌਣ ਬੁਲਾਇਗਾ ਆਇਰੇ ਜੀ
 ਸ਼ੀਨ-ਸ਼ਕਲਨਾਰਾਜਵੀਨਰਮਹੁੰਦੀਕਹਿਵਾਨਹੋਯਾਕਹਿੰਦਾ ਨਾਲਗੁਮੈ
 ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਚੀਰੇ ਹਲਾਲ ਖੇਰੇ ਪਾਓ ਫੁੰਨ ਜਿਤੇਨੀ ਰਤ ਜੁਸੇ
 ਏਸਦੇ ਹਥ ਬਨਾਕੇ ਵਡਿਓ ਜੇ ਵਾਂਗ ਬਕਰੇ ਇਸਦੀ ਜਾਨ ਕੁਝੇ
 ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਜਰਾਜੋਨ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾਪਕੜਾਲਿਆ ਜਲਾਦਾਨੇਵਕਤਉਮੈ
 ਸੁਆਦ ਸਾਹਿਬਨੇਲਿਖਿਆ ਲੇਖਏਵੇਂਪੁਰਨਭਗਤਨੂੰਲੈ ਜਲਾਦ ਚਲੇ
 ਕੰਧਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਸ਼ਹਿਰਹੜਤਾਲਹੈਈਰੋਂਦੇ ਕੁਲਦੀਵਾਨ ਵਜੀਰ ਖਲੇ
 ਤਦੋਂ ਗਸ਼ਪਿਆਰਾਂਣੀਇੱਛਰਾਂਨੂੰ ਨਿਕਲ ਜਾਨ ਜਾਂਜ਼ੀਉਦੀਕਿਸੇ ਰਾਲੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੇਵਾਂ ਮਾਵਾ ਪੁਤਰਾਂਕੇ ਰਾਣੀ ਮਾਰਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ਚੜਾ ਪਲੇ
 ਜੁਆਦ-ਜਾਮਨੀ ਦੇ ਛੇਆਵਣੀ ਹਾਲੂਣਾ ਲਿਖਕੇ ਭੇਜਿਆ ਖਤਦੇਰੀ
 ਪੁਤ ਬਣਨ ਲਗੋਂਮੇਰਾ ਪੂਰਨਾ ਵੇਂਦੇਖਾ ਕਹੀ ਮੈਂਵਿਤੀ ਹੈਮਾਂ ਲੋਚੀ
 ਅਜ ਹਈਵੇਲਾਅਖੇ ਲਗ ਜਾਵੇ ਏਸੇ ਵਕਤ ਛੁਡਾਵਾਂਗੀ ਨਾਲ ਜੋਗੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਿਉਂਜਾਨਗਵਾਉਣਾਏਲਾਦੇਨੀਆਂ ਤੁਹਮਤਾਂ ਵਲ ਰੋਤੀ
 ਤੇਏ-ਤਰਫ ਖੁਦਾਈਜਾਨਦੇਣੀਪੂਰਨ ਆਖਿਆ ਵਤਨ ਅਉਨਾ ਵੇਂ
 ਖਤ ਵਾਚਕੇਪੂਰਨਨਥੁਕ ਸੁਟੀ ਕੇਹੜੀ ਗਲਤੇ ਧਰਮ ਗੁਆਉਨਾ ਵੇਂ
 ਭਾਵੇਂਜੀਵੀਦ ਲੱਖਹਜ਼ਾਰਬਰਸਾਂਅਕਸਟਫਿਰ ਮਾਇਮਰ ਜਾਉਨਾ ਵੇਂ
 ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਅਨਹੋਨੀਆਂਕਰਨਜੇੜੇ ਅੰਤਫੇਰ ਉਹਨਾਂ ਪਛੇਤਾਉਣਾ ਵੇਂ
 ਜੋਏਜੁਲਮਕੀਤਾਮਾਤਾ ਮਾਤਰੇਨੀ,ਪੂਰਨਆਖਿਆ ਪਵੇਨਾ ਪੂਰੀਤੇਰਾ
 ਮੰਦਾਂ ਘਾਤ ਕਮਾਇਓ ਨਾਲ ਸਾਂਡੇ ਧਰਮ ਹਾਫਕੇ ਤੁਧ ਵਲੀਲ ਫੇਤੀ
 ਜੇਹੜੀ ਬਣੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰ ਝਲਸਾਂ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਏਗੀ ਰੋਦੜੀ ਮਾਂ ਮੇਤੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਲਾਦਾਂ ਕੋਕਹੇਪੂਰਨਮਿਲ ਲੈਣਦਿਓ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਵੇਗੀ

ਐਨ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਸ਼ਰਮਾ ਰਾਜ ਕਰ ਤਵਸੁ ਜਲਾਦ ਖਲੋਂ ਵਦੇ ਨੇ
 ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਤੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਉਥੇ ਜਾਂਦੀ ਵਾਹੀ ਮਿਲ ਰੋਂ ਵਦੇ ਨੇ
 ਪਾਣੀਪਾਇਕੇ ਆਹੋਂ ਦੀਨੀਰਵਾਲਾ ਦਿਲੋਂ ਹਿਰਸਜਹਾਨ ਦੀਏ ਵਦੇ ਨੇ
 ਕਾਦੂਜਾਰ ਜਲਾਦ ਜਾ ਪਈ ਕਾਹਲੇ ਤੁਲਤ ਮਾ ਪੁਰੂਜੁਦਾ ਹੋਂ ਵਦੇ ਨੇ
 ਗੈਮ-ਗਮ ਕੀਤਾ ਰਾਣੀ ਇੱਛਰਾਂ ਨੇ ਆਹੀ ਮਾਰਦੀ ਰਬਦੇ ਭਿਗੇ ਬੂਹੇ
 ਪੁੜ੍ਹ ਪਕੜਬਿਗਾਨਿਆਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਨੂੰ ਲੈਗਣਵਿਚ ਜੂਹੇ
 ਹੱਥ ਵੱਡਕੇਪੈਰ ਅਜਾਦ ਕੀਤੇ ਉਹਦੀ ਲੋਥ ਲਟਕਾਇਓ ਨੰਵਿਚ ਖੂਹੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਲੂਣਾਦੇ ਮਕਰਵੇਖੇ ਕੇਹੜਾ ਲਾਵਵੀਹਾਰ ਸ਼ੌਫਾਲ ਜੂਹੇ
 ਫੇ-ਫੇਰ ਖਲੋਇਕੇ ਸਿਫਤ ਕਰਦਾ ਏਹਨਾਂ ਤ੍ਰੀਮਤ੍ਰਿਖਾਨ ਨਿਵਾਂ ਦਿਤੇ
 ਰਾਜੇ ਭੋਜ ਉਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਈਆਂ ਮਾਰ ਸੱਭੀਆਂ ਅਲਲ ਭੁਲਾ ਦਿਤੇ
 ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਵਿਚਾਰ ਸੀਕੰਣ ਕੋਈ ਯੂਸਫ ਜਹੇ ਵੀ ਕੈਦ ਕਰਾ ਦਿਤੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤ੍ਰਿ ਜਾਤ ਜਾਹਫੀ ਦਹਿਸਰ ਜਹੇਵੀਥਾਂ ਮਰਵਾ ਦਿਤੇ
 ਕਾਫ਼-ਕੋਈ ਜਾਂ ਮੁਦਤਾਂ ਗੁਜਰ ਗਈਆਂ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸਹੋਈਵਿਚ ਖੂਹੇ ਪਾਏ
 ਸਾਈਂ ਕਰਮਕੀਤਾ ਬਖਸ਼ਹਾਂ ਰਹੋਇਆਇਥਾਣਦੇਵਿਚ ਸਬੰਧ ਲਾਏ
 ਖੁਸ਼ੀਬਹੁਤਹੋਈ ਗੋਰਖਨਾਥ ਤਾਈਂ ਸ਼ਯਾਲਕੋਟਦੀ ਤਰਫਨੂੰ ਮੈਟਾਏ
 ਕਾਦੂਜਾਰ ਅਖੂਹਡੇ ਕਰਨ ਵੇਰਾ ਇਕ ਸਾਧੂ ਲੈਪਾਣੂੰ ਭੈਲ ਜਾਏ
 ਕਾਫ਼-ਕਰਮ ਜਦ ਬੰਦੇਦੇ ਜਾਨਾਦੇਨੇਰੱਬ ਆਣ ਸਬੰਧ ਲੁਗਾਵਿਦਾ ਏ
 ਸਿਰੋਪਾ ਪਹਿਨਾਇਕ ਕੈਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਇਕੇ ਸੁਖ ਵਖਾਉਂਦਾ ਏ
 ਰਬ ਬੇਪੂਵਾਹ ਬੰਤ ਹੈਜੀ ਉਹਦਾ ਅੰਤ ਹਿਸਾਬ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਏ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਨੂੰ ਰਸਤੀ ਮੂਲਈਕੇ ਪੂਰਨ ਰਾਸਤੀਤੇ ਰਬ ਪਾਉਂਦਾ ਏ
 ਲਾਮ ਲਜਜਾਂ ਸਾਰੇ ਵਹਾਂ ਦਿਤੀ ਬਲੇ ਪਾਣੀਦੇ ਵਲ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ
 ਵਿਚੋਂ ਆਦਮੀਦਾਇਤ ਨਜ਼ਰਾਇਆਂ ਸਾਰੇਦੇਖਦਾ ਬਹੁਤਨਜੀਰ ਕਰਕੇ
 ਖਾਂਧ ਖੌਫ ਤੇਸੁਧਨਾ ਰਹੀ ਕਾਈ ਭਜਾ ਉਠ ਫ਼ਕੀਰਾ ਦੇ ਵਲੁ ਕਰਕੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖਦਾ ਨੁਹਾਂਤਾਈਂ ਹੁਣ ਜੀਵਿਆਜੇ ਮੈਂਤਾਂ ਅਜ ਮਰਕੇ
 ਮੀਮ-ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਗੁਹੁਜੀ ਵਿਚ ਖੂਹੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਪਾਯਾ
 ਹੋਯਾ ਦੇਖ ਹੈਰਾਨ ਅਸਚਰਜਉਂਦੇ ਵਿਚੋਂ ਆਦਮੀਦਾਇਤ ਨਜ਼ਰ ਆਯਾ

ਕਰੀਏ ਕਰਮਤਾਂ ਚਲਕੇ ਆਪਵੇਖੋ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਜਾਂਜਿਨ ਭੂਤ ਸਾਥਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਸਚਰਜਦੀ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਝੁੰਡ ਫਕੀਰਾਂ ਲੈ ਨਾਥ ਧਾਯਾ
 ਨੂੰ ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਧ ਖਾਮੋਸ਼ ਹੋਏ ਨਾਥ ਪੁਛਦਾ ਆਪ ਖਲੋਇਕੇ ਜੀ
 ਕੌਣ ਹੈ ਤੂ ਕੀ ਹੈ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਪੁਛਦਾ ਕਾਹਲਿਆ ਹੋਇਕੇ ਜੀ
 ਬਾਰੀਂ ਵਰਗੀਂ ਲਗਾਮ ਆਦਮੀਦੇਪੁਰਨ ਬੋਲਿਆ ਸੀ ਅਰੋਂ ਰੋਕੇ ਜੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂ ਬੁਤਹਾਂ ਆਦਮੀਦਾਪੁਰਨ ਬੋਲਿਆ ਸੀਅਰੋਂ ਰੋਕੇ ਜੀ
 ਵਾਉ-ਵਾਸਤਾਂ ਪਾਕੇ ਬਹੇ ਪੂਰਨ ਮੰਨੇਂ ਸਾਈਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਵਾਲ ਮੇਰਾ
 ਅਹਿਲ ਤਰਸਹੋਸਾਈਂ ਦੇਤੂਪ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਕਢਕੇ ਪੁਛਲੈਂ ਹਾਲ ਮੇਰਾ
 ਜੋ ਵਰਤੀ ਹੈ ਆਖ ਸੁਨਾਵਸਾਂ ਮੈਂ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਹੋਯਾ ਇਹ ਹਾਲ ਮੇਰਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਲੇਖਵਿਚ ਇਕ ਨਾਵਾਂ ਸੋਈ ਦਸਤਿਓ ਗੈਰ ਸਾਲ ਮੇਰਾ
 ਹੋ-ਹਸਕੇ ਨਾਥ ਨੇ ਟੁਕਮ ਕੀਤਾ ਵਹਿਣੀ ਤੁਰਤ ਬਹਾਂ ਵਦੇ ਈਨ ਦੇਲੇ
 ਪੂਰਨ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਗੁਰਾਂ ਲੋਥ ਛਿਠੀ ਜਿਵੇਂ ਘਾਲ ਕੀਤਾ ਵਿਚ ਬੇਲੇ
 ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤਦੇਵਿਚ ਨ ਫਰਕ ਕੋਈ ਸਿਰਫੇਰਿਆ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਓਸ ਵੇਲੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਸਾਈਂ ਹੈਜੇ ਏਸਦੇ ਜਖਮ ਮੇਲੇ
 ਲਾਮ ਲੋਥ ਚੁਕਾਂਕੇ ਗੁਰਾਂ ਓਥੋਂ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਨੂੰ ਆਂਦਾ ਨੇ ਵਿਚ ਡੇਰੇ
 ਬੈਠੇ ਨਾਲਤਾਕੀਦ ਦੇਪੁਛਦੇਨੇ ਕੇਹੜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਲੜਕਿਆ ਘਰ ਤੇਰੇ
 ਕੀਹ ਨਾਮਤੇਰਕਿਸਦਾ ਪੁਤ੍ਰਹੈਂ ਤੁੰਕਿਸ ਖੂਹ ਪਾਇਆ ਵਢਹਬ ਤੇਰੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੂਰਨ ਕਹਿਦਾ ਗੁਰਾਂ ਤਾਈਂ ਰੱਬਜਾਣਦਾ ਜੋ ਵਰਤੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ
 ਅਲਫ-ਆਖਦਾ ਸ਼ੈਹਰ ਉਜੈਨ ਮੇਰਾ ਰਾਜਾ ਬਿਕ੍ਰਮ ਜੀਤਦੀ ਵਲਹੈ ਜੀ
 ਏਸਮੁਲਕ ਆਯਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਯਾਲ ਕੋਟਬੈਠਾਣਮੱਲ ਹੈਜੀ
 ਪੂਰਨ ਨਾਮ ਤੇਪੁਤ ਸਲਵਾਨ ਦਾ ਮੈਂਜਿਸ ਵਢਸੁਟਿਆ ਡੱਲ ਹੈ ਜੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਆਪਣਾ ਆਪਦਸੋਅਗੋਂ ਤਦੇਮੈਂ ਫੌਲਦਾ ਗੱਲ ਹੈ ਜੀ
 ਯੇ-ਯਾਦ ਕਰ ਚੇਲੜਾ ਕਹੇ ਅਗੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਹੈ ਰੱਬ ਦਾ ਸੰਤ ਭਾਗਾ
 ਕੁਝ ਮੰਗਲੈ ਬੇਪ੍ਰਾਨਿਆਂ ਓਇ ਟਿਲੇਵਾਲਾ ਹੈ ਸਾਈਂ ਦਾ ਸੰਤ ਭਾਗਾਂ
 ਏਹਦਾ ਜੋਗ ਦਰਗਾਹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਇਆ ਮੱਬਾਟੇ ਕਦਾਕੁਲਜਹਾਨ ਸਾਰਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਗਲ ਸੁਣਦੇ ਪਵੇ ਪੈਰੀਂ ਹੋਵੇ ਮਿੰਨਤ ਦਾਰਾ

ਤੀਸਰੀ ਸਿਹਰਫੀ

ਅਲਫ-ਆਖਦਾ ਪੂਰਨਗੁਰੂਤਾਈਕਿਸਾ ਦਰਦਫਿਰਾਕਦਾ ਬੋਲਕੇ ਜੀ
 ਨੇਕੀ ਮਾਉਂਤੇ ਬਾਪਚੀ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਸਭਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਦਸਦਾ ਛੋਲਕੇ ਜੀ
 ਗੁਰੂਨਾਬ ਸੁਣਕੇਤ੍ਰੇਸਦੇ ਦਰਦ ਰੋਜਾ ਹੱਝੂ ਖੂਨਦੇ ਅੱਖੀਓਂ ਛੋਲਕੇ ਜੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਸੁਣਾਉਗੋਲ ਸਾਰੀਹਾਲ ਵਰਤਿਆ ਮੁਖਬੀਂ ਬੋਲਕੇ ਜੀ
 ਬੇ-ਬਹੁਤ ਸਾਲਾਜਲਜਮਿਆਂ ਮੈਂਘਤ ਧੈਲਗੀਂ ਪਾਛਿਆਂਬਾਪ ਮੈਨੂੰ
 ਬਹਗੀਵਰੀਂ ਮੈਨਾਬਜੀਬਾਹਰਾਯਾਬਾਪ ਹੁਕਮਕੀਤਾਜਦੋਆਪਮੈਨੂੰ
 ਲਗੇਸਦਕੇ ਕਰਨਵਿਆਂਹਮੇਰਾ ਸੁਣਕੇ ਚੜ੍ਹਾਸੀ ਰਾਮਦਾਤਾਪ. ਮੈਨੂੰ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂਆਖਿਆਂਬਾਪਤਾਈਨਹੀਂ ਭਾਵਦਾਇਹ ਸਰਾਪ ਮੈਨੂੰ
 ਤੇ-ਤੱਕ ਡਿਗਾਂ ਵਲ ਮੇਰੀ ਵਿਲੋਂ ਸਮੱਝਿਆ ਮੈਂ ਹੋਣੀ ਕੈਹਰਵਾਨੀ
 ਫੇਰ ਰਬ ਕਰਾਣਾ ਤੇ ਆਖਿਓ ਸੂਕਰਹੁਕਮ ਜ਼ਬਾਨ ਬਾਂਮੇਹਰਬਾਨੀ
 ਜਾ ਪੂਰਨ ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਟੇਕ ਮਬਾਕਰ ਸਮਝਣਾ ਨਾਬ ਜੀ ਹੋਸ਼ ਦਾਨੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂਜਾਮਹਲ ਵਜ਼ਿਆਦੇਖਹੋਯਸੀ ਲੂਣਾਦਸਿਦਕਫਾਨੀ

ਸੇ-ਸਾਬਤੀ ਵਿਚ ਨਾ ਰਹੀ ਓਹਦੇ ਮੈਨੂੰ ਪਕੜਕੇ ਪਾਸ ਬਹਾਨ ਲਗੀ
 ਜਰਾਨਾ ਥਜੀ ਗਲਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਜੇਪਾੜਾ ਜਿਮੀਅ ਸਮਾਨਦਾ ਪਾਨਲਗੀ
 ਕੰਨੀਖਿਚਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਭਾਹਰ ਆਂ ਯਾਜਾ ਜਦੋਂ ਡਿੱਠ ਮੈਂ ਧਰਮ ਗਵਾਨ ਲਗੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਾਂ ਰਾਤਨੂੰ ਆਂ ਯਾ ਰਾਜਾ ਉਹਨੂੰ ਨਾਲਸਾਸ ਮਸਾਨ ਲੱਗੀ
 ਜੀਮ-ਜਦੋਂ ਸੁਣੀ ਦਾਜੇ ਗੱਲ ਮੇਰੀ ਓਸੇ ਵਕਤ ਮੈਨੂੰ ਸਦਵਾਇਕੇ ਜੀ
 ਕਹਿਰਵਾਨ ਹੋਯਾ ਯਾਪਉਸੇ ਵੇਲੇਧਪਾਂ ਮਾਰਿਆ ਕੌਲ ਬਹਾਇਕੇ ਜੀ
 ਓਸੇ ਵਕਤਜਲਾਵਾਂਕੇ ਆਖਯਾਸੂ ਖੂਹਵਿਚ ਪਾਉਇਹਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਜੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਨੂੰ ਏਸ ਅੰਦਰ ਕਰ ਗਏ ਦਾਖਲ ਇਥ ਅਇਕੇ ਜੀ
 ਹੈ-ਹਾਲ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਤਾਈਂ ਕਹਿਦਾਂ ਵਰਤਿਆਂ ਇਹ ਨਜੂਲ ਮੈਨੂੰ
 ਮੇਰੇ ਮਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਵਸ ਨਾਹੀਂ ਇਹ ਹੱਬ ਦਿਖਾਏ ਮਚੂਲ ਮੈਨੂੰ
 ਕਰਮ ਕਰੋ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀ ਹੋਵਣ ਨੈਣ ਪਰਾਣ ਵਸੂਲ ਮੈਨੂੰ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੁਕਾਰਦਾ ਗੁਰਾਂ ਤਾਈਂ ਪਿਛਾ ਦੇ ਨ ਜਾਵਣਾ ਮੂਲ ਮੈਨੂੰ
 ਖੇ-ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਤਾਈਂ ਜਲ ਪਾਕੇ ਨੂਰ ਦਾ ਤੁਰਤ ਸੀਤਾ
 ਹਬਾਂ ਅਪਨੇ ਓਸਦੇ ਮੁਖ ਪਾਤਾ ਪੜਦੇ ਖੁਲ ਗਏ ਜਦੋਂ ਘੁਟ ਪੀਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਹੋਰਾਂ ਉਤੇਪਾ ਪੜਦਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤਤਾਈ ਸਾਵਧਾਨ ਕੀਤਾ
 ਕਾਂਦ੍ਰਯਾਰ ਆਖੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਤਾਈਂ ਬਚਾ ਦੁਖਤੇਰਾ ਰਬਦੂਰ ਕੀਤਾ
 ਦਾਲ-ਦੇਣ ਲਗਰੁਖਸਤ ਉਸਵੇਲੇਨਾਥ ਆਖਿਆਂ ਬਚਾਮੂਲਕ ਜਾਓ
 ਦੇਖ ਮਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਠੰਡ ਪਵੇ ਦੁਖ ਟੁਟਿਆਂ ਜਾਇਕੇ ਸੁਖ ਪਾਓ
 ਪੂਰਨ ਆਖਿਆਂ ਬਹਿਸਾਬ ਗਲਾਂ ਕੰਨ ਪਾਂਟ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਖਾਕ ਲਾਓ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੁਕਾਰਦਾਨ ਥ ਤਾਈਂ ਮੇਹਰਬਾਨਗੀ ਦੇਘਰਵਿਚ ਆਓ
 ਜਾਲ-ਜ਼ਰਾ ਪਵੇ ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਆਖਦਾ ਜੋਗ ਕਮੈਣ ਆਖਾ
 ਫਾਕਾ ਫਿਕਰਤੇ ਸਬਰਕਬੂਲਕਰਨਾਦੁਨੀਆਂ ਛੁਣੀਤੇ ਮਰਜਾਣ ਆਖਾ
 ਨਾਲੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਮਨਦੀ ਹਿਰਸ ਤੇਜ਼ਨਾ ਬਾਣ ਆਖਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਿਹਾ ਪੂਰਨ ਭਗਤਤਾਈਂ ਏਸਰਾਂ ਹਦਾ ਮਕਸਦ ਪਾਨ ਆਖਾ
 ਰੇ-ਰੋਇਕੇ ਪੂਰਨ ਨੇ ਹਬ ਜੇੜੇ ਲੜ ਛੋੜ ਤੇਹਾਂ ਕਿਥੇ ਜਾਵਸਾਂ ਮੈਂ
 ਫਾਕਾ ਫਿਕਰਤੇ ਸਿਦਕਕਬੂਲ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾਹੁਕਮ ਬਜਾਇ ਲਿਆਸਾਂ ਮੈਂ

ਕਰੇ ਕਰਮ ਤੇ ਸੀਸ਼ ਹੱਬ ਰਖੇ ਬਿਦਮਤਗਾਰ ਗੁਲਾਮ ਕਹਾਵਸਾਂ ਮੈਂ
 ਕਾਦਰਯਾਦ ਤਵਜਿਆਂਹੋਰਜੇਹੜੀ ਨੀਅਤਸਾਬਤੀਨਾਲਕਮਾਵਸਾਂਮੈਂ
 ਜੇ-ਜਾਰ ਬੇਜਾਰ ਰੇ ਨਾਬਾਗੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਅਸੀਸ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਜੇ
 ਗੁਰੂ ਇਕ ਸਗੀਟਤੌਂਜੂਲਫ਼ ਕਤਰੀ ਕੰਨਪਾੜਕੇ ਮੁੰਦਰਾਂ ਪਾਉਂਦਾ ਜੇ
 ਗੋਗੀਦਾਰ ਪੁਸ਼ਾਕੀਆਂਖੇਲ ਬੁਚਕਾਂਹਬਾਂਆਪਣੀਨਾਥਪਹਿਨਾਉਣਾਜੇ
 ਕਾਦ੍ਰਯਾਚ ਹਾਨੂ ਸਵਾ ਲੱਖਵਿਚੋਂ ਪੂਰਨਭਗਤ ਮਹੰਤ ਬਨਾਉਂਦਾ ਜੇ
 ਸੀਨ ਸੁਨੋਲੇਕ ਕਿਸੇ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੱਬਦੇ ਨਾਮਤੋਂ ਜਾਨ ਵਾਗੀ
 ਓਹਨਾਂ ਮੌਤਦਾਜਾਮ ਕਬੂਲਕੀਤਾ ਪਰ ਸਾਬਤੀ ਦਿਲੋਂਨ ਮੂਲ ਹਾਗੀ
 ਰੱਬ ਜਦ ਕਰ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਦਾ ਏ ਦੁਖ ਦੇਕੇ ਸੁਖਦੀ ਕਰੇ ਕਾਗੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਉਸਦੇ ਹੋ ਰਹੀਏ ਸ਼ਰਮ ਪੈਂਦੀਏ ਉਸਨੂੰ ਬੜੀ ਭਾਗੀ
 ਸੀਨ-ਸ਼ੈਹਰ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰਨ ਚਲਿਆ ਖਾਕ ਲਗਾਇਕੇ ਜੀ
 ਕਹਿਆਂ ਜੇਗੀਆਂ ਪੂਰਨਾਅੱਜ ਜੇਤੂ ਆਵੇਂ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂਤੋਂ ਫਤਹ ਪਾਕੇ ਜੀ
 ਅਗੇ ਕਈ ਜੇਗੀ ਓਥੇ ਹੋ ਆਏ ਮਹਲਾਂ ਹੇਠ ਅਲਖ ਜਗਾਇਕੇ ਜੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਤੇਰੀ ਸਾਨੂੰ ਖਬਰਨਾਹੀ ਰੁਚੁਕਰੇ ਜੇ ਓਸਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਜੀ
 ਸਵਾਦਸਹਿਬਦਾਨਾਮਧਿਆਕੇਜੀਪੂਰਨਾਖਯਾਹੁਕਮਦੀਚਿਲਕੋਈ
 ਗੁਰੂ ਨਾਬ ਫੜਾਇਕੇਹਬ ਤੂਬਾਬਾਪੀ ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹਦੀ ਮਗਟਲਾਈ
 ਨਾਬ ਆਖਿਆਂ ਏਹ ਹੈਮਤ ਸਾਡੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਭੈਣ ਮਾਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਮਲਮੁਲਕਫਿਰਨਾਂ ਮਤਾਂਦਾਰੀ ਫਕੀਰੀਨੂੰਲਹਾ ਜਾਈ
 ਜਵਾਦ-ਜ਼ਰੂਰਤ ਜੇਦੁਨੀਆਂਦੀ ਹੁੰਦੀਕਾਨੂੰਆਪਣਾਆਪਣੁਹਾਉਣਾਮੈਂ
 ਤਦੇ ਲੂਣਾਂ ਦਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਖੂਹ ਪੈ ਕਿਉਂ ਵਢਾਉਂਦਾ ਮੈਂ
 ਹੁਣਫੇਰਤੁਸੀਂਮੈਨੂੰਘਲ ਰਹੇਖੇਟਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਮੁਲਕ ਟੁਰ ਜਾਉਂਦਾ ਮੈਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇਖੁਸੀਦੀਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਘਰ ਕਈਵਿਆਹ ਕਰਾਉਂਦਾ ਮੈਂ
 ਤੋਇ-ਤਾਲਿਆ ਮੰਦਫਕੀਰਪੂਰਨ ਪਹਿਲੇਰੋਜ਼ ਗਾਇਨਨੂੰ ਚਲਿਆ ਏ
 ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਵੜਿਆਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂਕੇ ਬੂਹਾ ਜਾ ਮਹੱਲ ਦਾ ਮਲਿਆ ਏ
 ਓਥੇ ਮੁਖਬੀਂ ਇਕਅਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ ਰਾਣੀ ਖੈਰ ਗੋਲੀ ਹਬ ਘਲਿਆ ਏ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਲਾਮ ਬੇਤਾਬ ਹੋਈ ਸੂਰਤ ਵੇਖ ਸੀਨਾ ਬਰਬਲਿਆ ਏ

ਜੋਇ-ਜਾਹਰਾ ਗੋਲੀ ਕੇ ਕਹੇ ਪੂਰਨ ਜਾਹ ਘਲਤੂ ਰਾਣੀਨੂ ਖੈਰ ਪਾਏ
 ਅਸਾਂ ਖੈਰਲੈਣਾਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਤੋਂਤੁਸਾਂ ਰੋਲੀਆਂ ਤੋਂਨਹੀਂ ਲੈਣ ਆਏ
 ਪੂਰਨ ਅਗੇਨਾਗੋਲੀਨੇ ਉਜਫਕੀਤਾਪਿਛਾ ਪ੍ਰਤੀਕੇ ਰਾਣੀ ਦੇਪਾਸ ਆਏ
 ਕਾਦ੍ਯਾਰਗੋਲੀ ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇਤਾਨਾ ਸੀਨੇ ਵਿਚ ਲਾਏ
 ਐਨ-ਅਰਜਮੇਰੀਸੁਣਕਹਗੋਲੀ ਵਡਾ ਸੂਰਤਦਾ ਕਰਨੀਏਮਾਣ ਰਾਣੀ
 ਇਕ ਆਂਯਾ ਹੈ . ਜ ਫਕੀਰ ਕੋਈ ਵੇਖ ਹੋਈ ਹਾਂ ਮੈਂ ਹੈਟਾਨ ਰਾਣਾ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਲੱਖ ਹਿਸੇ ਭਾਵੇਂ ਗੈਰਤ ਤੂਦਿਲ ਵਿਚਜਾਨ ਰਾਣਾ
 ਕਾਂਦਰਯਾਰ ਮੈਥੋਂਨਹੀਂ ਖੇਰ ਲੈਂਦਾ ਤੇਰੇ ਰੁਖਣ ਨੂੰ ਇਲਾ ਆਨ ਰਾਣਾ
 ਗੈਨ-ਗੁਸਾਂ ਆਯਾ ਰਾਣੀਸੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂਕੀ ਖੋਲ ਝਰੋਖੇਦੇ ਵਿਚ ਆਂਈ
 ਕਰਨਜੀਰ ਫਕੀਰਦੇਵਲਡਿਠਾਸੂਤਤਦੇਖਦਿਆਂਹੀਦਿਲ ਰਸ਼ਕ ਖਾਈ
 ਕਰੇ ਗੋਲੀਏ ਸਦ ਲਿਆ ਇਹਨੂੰ ਏਹਦੀ ਸ਼ਕਲਕੇਹੀ ਮੇਰੇਮਨ ਭਾਈ
 ਕਾਂਦਰਯਾਰਆਖੇਜੋਤੀਆਂਆਈਅੰਦੂ ਰਾਣੀਸੁੰਦਰਾਂਦੇਮਨਮੇਹਰਆਈ
 ਫੇ-ਫੇਰ ਕਿਹਾਪੂਰਨ ਭਰਤਅਗੇਂਅੰਦਰਜਾਨਾ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾਕ੍ਰਮ ਨਾਹੀਂ
 ਬਾਹਰਆਇਕੇ ਰਾਣੀਏਖੇਰਪਾਕੇਅਸਾਂ ਫਕੀਰਾਂਤੋਂ ਛੁਪਨਾਧ੍ਰਮ ਨਾਹੀਂ
 ਅਸੀਂ ਅਨਿਇਤੇ ਲਭ ਦੀਦਾਰ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਂਡੇ ਮਨ ਭਰਮ ਨਾਹੀਂ
 ਕਾਦ੍ਯਾਰ ਅਸੀਲਾਂਦੇ ਅਮੀਂ ਜਾਕੇ ਕੋਈਜਾਤ ਕੁਜਾਤ ਈਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ
 ਕਾਫ਼-ਕਲਫ ਸੰਚੂਕ ਖੋਲ ਰਾਣੀ ਮੋਹਰਾਂ ਕਢ ਲਿਆਕੇ ਢੇਰ ਕਰਦੀ
 ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਤੇ ਮੇਤੀਬਾਲੀ ਆਪ ਲਿਆਉਂਦੀ ਪੂਰ ਜ਼ਰਦੀ
 ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਮੁਖਤੋਂਲਾਹ ਪੜਦਾ ਹੱਥ ਈਨਕੇ ਪੈਰਾਂਤੇ ਸੀਸ ਧਰਦੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਪਰ ਫੇਰਵੀ ਆਵਣਾ ਜੇਹੋ ਤਹਾਂਗੀ ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ ਬਰਦੀ
 ਕਾਫ਼-ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਚਲੋ ਘਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਈਨਕੇ ਅਤਜ਼ ਸੁਨਾਉਣੀ ਹਾਂ
 ਕਰਾਂ ਟਹਿਲ ਤਵਾਜਿਆਂ ਰੀਝਮੈਨੂੰਭੋਜਨ ਪਾਓਤਾਂਤੁਰਤਪਕਾਉਣੀਹਾਂ
 ਅੰਦਰ ਚਲਕੇ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਵੱਖੋ ਖੁਬ ਫਰਸ ਫਰੂਸ ਵਛਾਉਣੀ ਹਾਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਣੀ ਖੜੀਹੱਥ ਜੇਹੇਘਰ ਆਓਤਾਂ ਜਾਉਨਾਪਾਉਣੀ ਹਾਂ
 ਲਾਮ-ਲਿਆਂਦੇ ਭਿਛਿਆਕਹੇ ਪੂਰਨ ਅੰਦਰ ਵਾੜ ਨਾਬਨਾਵੇਰ ਸਾਂਨੂੰ
 ਅਗੇ ਇਕਫਾਹੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹਾਂ ਕੋਈਪਾ ਨਾਹੀਂ ਕਿਸਾਂ ਹੋਰ ਸਾਂਨੂੰ

ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਸੁਹਾਂ ਵਦੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜੇ ਅਸੀਂ ਚਲਦੇ ਭਲੇ ਹਾਂਟੋਰ ਸਾਨੂੰ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਖਫ਼ਫਾ ਹੁੰਦਾ ਸਵਾ ਪਹਿਰੇ ਦੇਹੁ ਕਮਦਾ ਫੌਰਸਾਨੂੰ
 ਮੀਮ-ਮਿਨਤਾਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਰਾਣੀ ਪੂਰਨ ਲੈ ਭਿੱਛਾ ਆ ਗੁਰਾਪਾਸ ਜਾਂਦੇ
 ਹਥ ਬੰਨਕ ਤੇ ਗੁਰੂਨਾਬ ਅਗੇ ਤੂੰਬਾ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਇਕੇ ਰਖਿਆ ਏਂ
 ਨਾਬ ਵੇਖਹੈਡਾਨ ਅਸਚਰਜ ਹੋਯਾ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਨੰਕਿਸ ਪਾਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖੇ ਛਾਣੀਸੰਦਰਾਂਨ ਇਹ ਖੇਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਲ ਘਿਲਿਆ ਏਂ
 ਨੂੰਨ-ਨਾਹੀਂ ਇਹ ਦੇਲਤਾਂਕਮ ਸਾਡੇ ਗੁਰਾਂ ਆਖਿਆ ਮੋੜਕੇ ਆ ਪੂਤਾ
 ਏਹ ਲੈਣਾ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ ਪਕਾ ਭੇਜਨ ਮੰਗ ਲਿਆ ਪੂਤਾ
 ਫਕਰ ਜੇਹੀ ਨ ਦੈਲਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਆਪ ਖੁਦਾ ਪੂਤਾ
 ਕਾਦਯਾਰ ਜਵਾਹਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋੜਜਾਣਾ ਦੇਲਤਦੁਨੀਆਂਦੀ ਖਾਕਹਵਾ ਪੂਤਾ
 ਵ-ਵੰਡਪਿਆ ਅਗਲੇ ਦਿਨਪੂਰਨ ਹੀਰੇ ਮੋੜਨਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਲ ਉਤੇ
 ਰਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਾਂਪੂਰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਲੋਂ ਚੜ੍ਹ ਦੇਖਦੀ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਉਤੇ
 ਸਾਨੀਜਾਨ ਵਲੀਲਾਦਾ ਆਪਵਾਲੀਪੂਰਨ ਅਫਿਰਿਆ ਘੜੀਪਲ ਉਤੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਉਸਗਲਦਾ ਗਾਹਕਨਾਹੀਹੀਕਾਨੀਲੋ ਚਦੀਹੈ ਫੜੀਗੁਲ ਉਤੇ
 ਹੱਸ-ਹੱਸਕੇ ਆਣਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ਰਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਰਾਨੇ ਪੂਰਨ ਭਰਤ ਤਾਈ
 ਪੂਰਨ ਭੰਗਤ ਉਲਟਾਕੇ ਢੇਹਕਰਦਾ ਮੋਤੀਸਾਂਭਰਾਣੀ ਸਾਡੇਕਮ ਨਾਹੀਂ
 ਪਕੇ ਭੇਜਨਦੀ ਭਿੱਛਿਆਪਾ ਸਾਨੂੰ ਹਾਜ਼ਹੈਤਾਂ ਤੁਰਤ ਲਿਆਓ ਨਾਹੀਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੰਗਾ ਗੁਰੂ ਖਫ਼ਫਾ ਹੁੰਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਮੋਤੀਆਂਵਲ ਨਾਚਿਤ ਨਾਹੀਂ
 ਲਾਮ ਲਿਆਉਂਦੀ ਰੁਤਪਕਾ ਰਾਣੀਛੰਡੀਭੇਜਨ ਰੁਤਮ ਕਰਾਇਕੇਜੀ
 ਚੱਲੀਸਿਗੀਂ ਚੁਕਾਕੇ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇਆਪ ਨਜ਼ਰਲੈਂਦੀ ਛੇਲੀ ਪਾਇਕੇਜੀ
 ਹਥ ਬੰਨਕੇ ਗੋਲੀਆਂਚਲ ਪਈਆਂ ਮੱਬਾਟੇਕ ਮੰਗਾਮੈਂਭੀ ਸਾਇਕੇਜੀ
 ਕਾਦਯਾਰ ਲੈਚਲਿਆ ਸੰਦਰਾਨੂੰਪੂਰਨਹਸਨਸੀਓਂਰਲੀ ਲਾਇਕ ਜੀ
 ਅਲਫ-ਆਖਦੇ ਅੱਲਾਂ ਹੈ ਸੂਰਤ ਅੱਲਾ ਪਾਕ ਜਿਨ੍ਹੇ ਸੂਰਤ ਆਪ ਦੇਖੋ
 ਸੂਰਤ ਵੰਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਲ ਦਖੇ ਹਤ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵਦਾ ਹਸ ਵੇਖੋ
 ਮਾਰੇ ਸੂਰਤਾਂ ਦੇ ਮਰਗਏ ਆਸ਼ਕ ਇਕ ਨਗ ਫਿਰਾਕ ਦੀ ਪਾਵੇਖੋ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਪਰਵਾਹਕੀ ਸੋਹਣਿਆਨੂੰ ਅੜਮੰਜਮੀਆਂਵੇਲਤਾਂ ਆਪਦੁੱਖ

ਖੇ-ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਜੇੜੀਗੱਲਨੂੰਜੀ ਪੂਰਨ ਆਖਿਆਨਾਬਜ਼ੀ ਆਉਂਦੀਏ
ਖਕਾ ਭੈਜਨ ਨਾਬ ਦੇ ਰਖ ਅਗੇ ਹਬ ਜੋੜਕੇ ਅਰਜ ਸੁਨਾਉਂਦੀ ਏ
ਰਾਣੀਸੁੰਦਰਾਂ ਮੁਖਤੇਂਲਾਹ ਪੜਦਾਚਰਨ ਚੁੰਮਕੇਸੀਸ ਨਿਵਾਉਂਦੀ ਏ
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਅਸਾਂਇਹ ਦੇਖਨੇ ਹਾਂ ਰਾਣੀ ਕੀ ਇਨਾਮ ਲਿਆਉਂਦੀ ਏ

ਜੌਬੀ ਮਿਹਰਫ਼ੀ

ਅਛਫ ਆਏ ਜੇੜੀ ਸਭੇ ਵੇਖਣੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਚਾਰ ਚੁੰਡੇਰਿਓਂ ਘਤ ਘੇਰਾ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਮੁਖਤੇਂਲਾਹ ਪੜਦਾ ਸਭਨਾ ਵਲ ਦੀਦਾਰ ਕੇਰੇ ਫੁੰਗ
ਗੈਰਖਨਾਬ ਤੇਪੂਰਨਹੀ ਰਹ ਸਾਬਤ ਹੋਰ ਫੈਲਿਆ ਆਣਕੇ ਸਭ ਭੇਰਾ
ਕਦਰਯਾਰਗੁਰੂ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਯਾ ਕਹਿੰਦਾ ਮੰਗਾਜੇ ਰਾਣੀਏ ਜੀ ਤੇਰਾ
ਬੇ-ਬਹੁਤਹੈ ਨਾਬਜ਼ੀ ਦਇਆ ਤੇਰੀ ਕਿਸੇ ਗਲਦੀ ਕੁਝ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾਹੀਂ
ਹੀਰੇਲਾਲਜਵਾਹਰ ਤੇਸਵਰਨਚਾਂਦੀ ਸਭਮੇਉਂਦੇ ਮਾਲ ਮਤਾਹ ਨਾਹੀਂ
ਹੋਰ ਗੋਲੀਆਂਬਾਂਦੀਆਂ ਟਹਿਲਨਾਂਨੇ ਕਿਸੇਗੱਲਦੀ ਕੁਝਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾਹੀਂ
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਦੀਦਾਰ ਨੂੰ ਮੇਂ ਆਈ ਹੋਰ ਨਾਬ ਜੀ ਵੰਤ ਵਲਾ ਨਾਹੀਂ
ਤੇ-ਤੁਠਾ ਹਾਂ ਰਾਣੀਏ ਮੰਗਮੇਵੇਂ ਦੂਜੀਵਾਰ ਕਹਿਆ ਅਜੇ ਹੈਥੀ ਵੇਲਾ
ਚਾਰਕੁੰਟ ਦੇਕਾਗ ਬਹਾਰਮੇਵੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲ ਖਾਂਈ ਰਖੀ ਯਾਦ ਵੇਲਾ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂਉਠਕੇ ਨਜਰ ਕੀਤਾਪੂਰਨਭਰਤੀ ਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲ ਵੇਲਾ
ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇਤੁਠਾਹੈਬਖਸ਼ ਮੈਠੂਰਾਣੀ ਆਖਿਆਂ ਪੂਰਨ ਦੇਹ ਵੇਲਾ
ਸੇ-ਸਾਬਤੀ ਦੇਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਕਿਸਦਾ ਜੀਉਨਾ ਤੇਜ਼ਾਂ ਏ
ਖੂਡਨ ਅਗੇ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਰਿਆ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਦਾ ਮੂਲਨਾ ਮੌਜ਼ਿਆ ਏ
ਰਾਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂਦਿਲੋਂ ਦਲੀਲ ਕਰਦੀਮੈਤਾਂਵਰਪਾਯਾਕੇਹਾ ਲੋਜ਼ਿਆਂਦੇ
ਕਾਦਰਯਾਰਮੀਆਂ ਪੂਰਨਭਗਤਦਾਜੀਹੁਣ ਗੁਰੂਤੇਸਾਬ ਵਿਝੇਵਿਆਏ
ਜੀਮ-ਜਦੋਂ ਆਈਸ਼ਹਿਰਅਪਣੇਕਹਿੰਦੀ ਅੱਜਚੜੀਤਖਤ ਤਾਜਦੇਜ਼ੀ
ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨਾਲ ਮੇਉਂਦੀ ਵਿਚ ਜਾਮੇ ਬੰਦ ਟੁਟ ਗਈ ਪਸਵਾਜ ਦੇਜੀ
ਅਜ ਵਨਨਵਿਹਾਜਿਆਮੇਂ ਜਿਹੜਾ ਐਸਾ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਵਿਹਾਜਦੇ ਜੀ
ਕਾਦਰਯਾਹ ਲੈਅਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰਵੜਦਾ ਕੰਮਦੇਖਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਦੇ ਜੀ
ਹੋ-ਅਹਿਲਵਾਲ ਸਰੀਰ ਅੰਦਰਪੂਰਨ ਆਪੁਪੜਾਨਿਆਂਦੇ

ਜਿਸ ਰਾਣੀਂ ਜੰਗਦਾ ਬਿਦਾਮੈਂ ਹੁਣ ਦੇਖ ਰਾਣੀ ਕਹਿਆ ਰਾਨਿਆ ਏ
 ਕਿਹਾ ਰਾਣੀਏਂ ਦਿਸ਼ਾਮੈਂ ਕਰ ਆਵਾਂ ਪੂਰਨ ਸਮਝ ਕੇ ਗੱਲ ਵਖਾਨਿਆ ਏ
 ਕਾਦੂਯਾਰ ਖਲੋਕੇ ਸੁਦਰਾਂਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਖਿਆ ਵਾਂਗ ਨਿਮਾਨਿਆ ਏ
 ਖੇ-ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਾਣੀ ਸੁਦਰਾਂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਦੇ ਸਗਾ ਟੁਰ ਜਾਂਵਦਾ ਏ
 ਰਾਣੀ ਜਾਣਦੀ ਮੇਰੇ ਹੁਸਨਮੁਠਾ ਜੇਤੜਾ ਇੰਝ ਅਤਜਾਂ ਫੁਰਮਾਂਵਦਾ ਏ
 ਨਾਲ ਘੱਲ ਦੇਂਦੀ ਦੋਹਾਂ ਟੋਲੀਆਂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਰਾਣੀਏਂ ਦਗਾਕਮਾ ਗਿਆ
 ਕਾਦਰਯਾਰਜਾਪੂਰਨ ਬਾਹਰ ਆਯਾਟਿਲੇ ਸ਼ਹਿਰਦਾਫਾਹ ਪੁਛਾਉਦਾ ਏ
 ਦਾਲ-ਦਸਿਆ ਆਕੇ ਗੋਲੀਆਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਰਾਣੀਏ ਦਗਾਕਮਾ ਗਿਆ
 ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾ ਰਹੀਆਂ ਹੱਥੀਂ ਪੈ ਕੰਨੀ ਛੜਕਾ ਗਿਆ
 ਰਾਣੀ ਸੁਦਰਾਂ ਸੁਣ ਬੇਤਾਬ ਹੋਈ ਸੱਸੀ ਵਾਂਗ ੧ਨੂੰ ਤੜਫਾ ਗਿਆ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਖਲੋਇਕੇ ਪੁਛਓਹ ਦਸੇ ਗੋਲੀਓਂ ਨੀ ਕੇਹੜੇ ਰਾਹ ਗਿਆ
 ਜਾਲ-ਜ਼ਰਾਨਾ ਤਾਂ ਕਤਰਹੀਤਨ ਵਿਚਰਾਣੀਗਾਂ ਵਦੀਗਮਾਂ ਦੇ ਗੀਤਲੋਕੇ
 ਮੈਂ ਭੁਲੀਹਾਂਤੁਸਾਂਨਾਹੋਰ ਕੋਈ ਲਾਇਓ ਜੇਗੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾਪ੍ਰੀਤ ਲੋਕੇ
 ਜੰਗਲ ਗਏਨਾ ਬਹੁੜਦੇ ਸੁਦਰਾਂਨੂੰ ਜੇਗੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੀਡ ਲੋਕੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੁਛੇ ਜੇਹੜੇ ਦੁਖ ਮੇਰਾਓਸੇ ਵਕਤ ਹੋਯਾਪਬਰਚੀਤ ਲੋਕੇ
 ਰੇ-ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੁ ਰਾਣੀ ਰੇ ਰੇ ਆਖਦੀ ਪੂਰਨਾ ਲੁਟ ਗਿਓਂ
 ਬਾਗ ਸ਼ੀਕ ਦੇ ਪਕ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਨੇਹੁੰ ਲਾਇਕੇ ਪੂਰਨਾ ਪੁਟ ਗਿਓਂ
 ਘੜੀ ਬੈਠਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਰੜ ਗੱਲਾਂ ਝੂਠੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਕੇ ਚੁਠਗਿਓਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂਸੱਸੀਵਾਂਗਾਤੇ ਨੂੰ ਬਲਾਵਿਚ ਕੁਤਲਾਂਦੀਨੂੰ ਸ਼ੁਟਗਿਓਂ
 ਜੇ-ਜੇਰਨਹੀਂ ਸੀ ਢੇਲਾ ਨਾਲ ਤੇਰੋ ਕਰ ਦੇਸਤ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਵਲ ਜੋਈ
 ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰਨਾਾਉਂਦਾ ਸੁਦਰਾਂਨੂੰ ਰਾਣੀ ਰੰਗ ਮਹੱਲਤੋਂ ਡਿਗਮੋਈ
 ਪਿਟਣ ਗੋਲੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੰਗੇਯਾ ਰੰਨ ਮਰਦ ਰੋਈਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਕੀ ਕਹਾਂਉਸ ਵੇਲੜੇਦੀ ਜਿਸ ਵੇਲੜੇ ਸੀਇਹ ਗੱਲ ਹੋਈਂ
 ਸੀਨ-ਸੁਦਰਾਂਦੇਸਵਾਸ ਮੁਕਤ ਹੋਏਪੂਰਨ ਨੌਠਕੇ ਗੁਰਾਂਦੇ ਪਾਸ ਪੰਨਾ
 ਗੁਰੂ ਆਖਿਆ ਸੀ ਬਰ ਕਹਿਰ ਆਯੋਂ ਤੇਵੇਕਾਰਨੇ ਹੋਯਾ ਹੈਅੱਜ ਫੁੰਨਾ
 ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰਕੀਤੀ ਗੁਰੂਖਫਾਡਿਠਾ ਭਰਨੈਣ ਉਹਬੈਠਕੇਲ ਰੁਨਾ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਖੇਜਾਓ ਵਤਨਗੋਆ ਦੇਖਮਾਪਿਆਂਨੂੰ ਪਵੰਟੋਡ ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਸੀਨ-ਸਯਾਲ ਫੇਟਦੀਤਰਫ ਪੂਰਨਗੁਰੂ ਵਿਦਾਕੀਤਾ ਮੋਹਰਬਾਨ ਹੋਕੇ
 ਬਾਗ ਆਪਣੇ ਆਸਣਆਨਲਾਯਾਈਂ ਵਗੀਏ ਰਨ ਨਿਗ੍ਰਾਵਾਨ ਹੋਕੇ
 ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਮੋਯਾ ਹੈ ਖਸਮ ਏਹਦਾ ਰੁਖ ਉਜੜ ਸਾਨ ਵੈਠਾਨ ਰੋਕੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਤਰੈਕਿਆ ਆਪਪਾਣੀ ਦਾਖਾ ਪਕੀਆਨੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕੇ
 ਸਵਾਦ-ਸਿਫ਼ਤਸੁਣਛ੍ਰੂਮਾਤਜਾਹਗ ਸਾਰਾਸ਼ੈਹਰਹੁਮਾਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ
 ਬਾਗਾਂ ਬਰਸਾਪਿਛੋਂ ਜਾਣਕੈਣਕੋਈ ਪਰਦਾਪਾਕੇ ਮੁਖ ਛਥਵਾਉਂਦਾ ਹੈ
 ਜੋਕੋਈ ਆਇਕੇਪਾਸ ਮੁਲਾਦ ਮਗਨਾਮ ਰੱਬਦ ਆਸ ਪੁਗਾਉਂਦਾ ਹੈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਦੁਖਜਾਦੇਖਖੀਆਂਦੂਪੂਰਨ ਅਨਿਆਨੈਣ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ
 ਜੁਆਦ ਜ਼ਬਰ ਚਲਾਉਂਵਾਦੇਟਐਸੀਡਾਜਾਤੇਹਾਣੀ ਮਿਲਣ ਆਯਾ ਹੈ
 ਅਗੇ ਅਗੇ ਸਲਵਾਨ ਤੇਪਿਛੇ ਲੂਣਾ ਰੱਬ ਦੇਹਾਨੂੰ ਬਾਗ ਲਿਆਯਾ ਹੈ
 ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਪੂਰਨਹੇਨਜ਼ਰਕੀਤੀ ਮਾਂਆਈਹੀ ਜਿਸ ਮਰਵਾਯਾ ਹੈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂਪੂਰਨ ਭਰਾਤਅਗੋਂ ਚਰਨਚੁੰਮਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯਾ ਹੈ
 ਤੋਥੇ ਤਰਫ ਤੇਗੀ ਮਥਾ ਟੇਕਣਕੇ ਰਾਜਾ ਆਖਦਾ ਚਿਤ ਚਿਤਾਰਿਆ ਹੈ
 ਅਗੋਂ ਉਠਕੇ ਤੁਧਫਕੀਰ ਸਾਈਂ ਵਡਾ ਭਾਰ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਚਾਵਿਆ ਹੈ
 ਪੂਰਨ ਕਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਰੱਬ ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਗੁਰ ਦਾ ਰੂਪ ਉਤ ਰਿਆ ਹੈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਤੁਦੇਸ਼ਦਾ ਹੈ ਛਾਕੀ ਤਦ ਉਠ ਮੈਂ ਵਚਨ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ
 ਜੋਈ ਜੋਈ ਹਕੀਕਤ ਕਹੀਂ ਰਾਜਾ ਕੀਕਰ ਆਯਾ ਹੈ ਚਲ ਅਖਾਨ ਮੇਰੇ
 ਰਾਜ ਆਖਿਆ ਸੁਣੋਂਕਾਰ ਸਾਈਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੀ ਸਿਤਾਨ ਮੇਰੇ
 ਇਕ ਨਾਬਾਲ ਖੇਡਦਾ ਸਿਸਦਾ ਹੈ ਇੱਝ ਸਿਸਦੇ ਮਹਿਲ ਵੈਠਾਨ ਮੇਰੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਗੁਜਰੇ ਬਾਲਾਬਰਸ ਮੈਨੂੰਘਰ ਖੇਡਦੇ ਨਹੀਂ ਨਾਦਾਨ ਮੇਰੇ
 ਐਨ-ਇਲਮ ਸਾਡੇਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਗੇ ਇਕਤੁਸਾਂ ਘਰਪੁਤ ਰੋਯਾ
 ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਉਸਾਂਝ ਦੇ ਜਾ ਉਹਨੂੰ ਵਾਗ ਬਕਰੇ ਦੇ ਤੁਸਾਂ ਕੱਹਿਆ
 ਓਹਦੀ ਬਾਤ ਤੂਹਾਪ ਸੁਣਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਰੁਖ ਅਜਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਫਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਨਨੂੰ ਉਸਵੇਲੇ ਆਯਾਦ ਪੂਰਨ ਭਰ ਨੈਣ ਰੋਯਾ
 ਗੈਨ-ਗਰਕ ਹੋਯਾ ਰਾਜਾ ਉਸਵੇਲੇ ਜਿਮੀਂ ਵੇਹਲਨਾਂਦੇਜਾਂ ਗਰਕਜਾਵੇ

ਇਕ ਬਾਲ ਮੇਰੇ ਜੰਮਿਆ ਗਾਣੀ ਸੀ ਇਛਗਾਂ ਓਸਦੀ ਸ਼ਿਕਮ ਮਾਈ
 ਮਾਂ ਮਾਡ੍ਰੀ ਦੇਖ ਕੁਧੂਮ ਹੋਇਆ ਸੁਣ ਮਾਰਿਆ ਓਸਦੀ ਦਰਦ ਖਾਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਅਗੋਂ ਪੂਰਨਭਗਤ ਆਖੇਹਾਜਾ ਮੁੜੀਪੁਤਰਦੇਸ਼ਨਾਈ
 ਫੇ ਫੌਲਕ ਵਾਰਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁਣਦਾ ਪੂਰਨ ਮਾਂ ਹੂ ਆਖਦਾਂ ਦੱਸ ਮਾਏ
 ਸਚੇ ਸੱਚ ਬੋਝਮਾਡਾਂ ਕੌਲ ਸਾਡੇ ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਹਾਂ ਤੂ ਮੂਲ ਮਾਏ
 ਗੁਰੂ ਦੇਵਗਾ ਤੁਰਤ ਐਲਦ ਤੈਨੂ ਵਰਤੀ ਜੋ ਜ਼ਬਾਨ ਥੀ ਅਤੇ ਮਾਏ
 ਕਦੁਜ ਰ ਐਲਾਦਦਾ ਦੁਖ ਮਦਾਂ ਗਾਣੀ ਖੋਲਕੇ ਭੱਤਚਾ ਵਸਿਆ ਏ
 ਕਾਫ਼—ਕਹਿਰਹੋਇਆਂਤਕਸੀਰ ਮੈਥੋਲੁਣਾਖੇਲਕੇ ਸੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਏ
 ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾ ਭੁਲੀਪੈਂਤਤੀਜਦਮਿਲਨਮਹਿਲਾਵਿਚਾਇਆ ਏ
 ਗਾਲਾ ਕੀਤੀਆਂ ਮੈਂ ਬੇਹਦੀਆਂ ਮੈਲਾ ਤੇਹਮਤਾਂ ਲਾਲ ਗਵਾਇਆਂ ਏ
 ਕਾਫ਼ ਕਰਮ ਕੀਤੇਤੁਧ ਆਪਸਾਰੇ ਰਿਜਾਅਖਦਾ ਏ ਹਤਿਆਰੀਏ ਨੀ
 ਮੰਦਾਨਾਲ ਕਮਾਇਓਈਧਾਤ ਮੇਰੇਪੁਤ ਮਾਰਿਓਈਹੈ ਸਿਆਰੀਏ ਨੀ
 ਸੂਰਤ ਦੇਖਕੇਆਪਕੁਧਰਮ ਹੋਈਓਂਤੇਹਮਤ ਦੇਕੇਮਾਰਿਓਂਡਾਰੀਏ ਨੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇਜਾਣਦਾ ਤਦੋਂਤੈਨੂ ਤੀਗੀ ਲੇਖ ਕਰਦਾ ਟੂਣੇਹਾਰੀਏ ਨੀ
 ਲਾਲਮਲਿਖਿਆ ਵਰਤਿਆਨਾਲਉਹਦੇਪੂਰਨਾਖਿਆਛਡ੍ਹੋਗ ਫਾਜਾ
 ਇਹਦੇ ਵਸਨਾਂਹੀਂ ਹੈਈਹਬਵਲੋ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆਸੀਇਹਸੰਦੇਗਾਰਾਜਾਂ
 ਇਕਚਾਂਵਲਦਾਂ ਦਾਂਣਾਂਤੂਖਾਹ ਰਾਜਾ ਜੰਧਾਂ ਪੁਤ ਤੁਸਾਂ ਘਰਹਗਾ ਰਾਜਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਪਰਹੋਵਗੀਗਾਓਤਿਤਨੀਉਹਦੀਮਾਂਵਾਗੂਈਹਭੀਹੋਗਾਜਾਂ
 ਮੀਮਮਿਲਣਆਈਚਲਇਛਰਭੀਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਆਯਾਹੈਸਾਧ ਕੋਈ
 ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਦਾ ਬਾਗ ਵੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਲਗਾ ਕਰਨ ਹੈਫੇਰ ਅਬਾਦ ਕੋਈ
 ਮੈਂ ਵਾਲੈਆਵਾਂਦਾਰੂ ਅੱਖੀਂਦਾਪੂਰਨ ਛਡਨਾ ਰਿਆ ਸੁਆਦ ਕੋਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਏਹਵੀਲੱਖ ਵੱਟਨੀ ਹਾਂ ਵਾਗੂ ਦੇਇ ਫਕੀਰ ਮੁਰਾਦ ਕੋਈ
 ਨੂਨ ਨਜ਼ਰਕੀਤੀ ਪੂਰਨਭਗਤਿਠਾਮਾਤਾ ਆਉਂਦੀਵਿਸੇਹਾਲ ਮੰਦੇ
 ਗਈਖੜਿਆਂਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨਕੀਤੀਗਾਹੀ ਨਜ਼ਰਨਾਂ ਆਉਂਦਾਖਾਰ ਮੰਦੇ
 ਪੂਰਨ ਵੇਖਕੇ ਸਹਿਨਾ ਸਕਿਆ ਹੈ ਟੋਇ ਉਠਿਆ ਹੈ ਅਹਿਵਾਲ ਮੰਦੇ

ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਰੁ ਖੇਲਕੇਗਲ ਸਾਰੀ ਪੂਰਨ ਕਿਸਤਰਾਂ ਮਾਂਦੇ ਦੁਖ ਵੰਡੇ
 ਵਾਉ-ਵਰਤਿਆਕੀ ਮਾਤਾਨਾਲਤੇਰੇ ਪੂਰਨਆਖਿਆਦਸਖਾਂਸਾਰਮੈਨੂ
 ਤਰੇ ਰੋਂਦਾ ਦੇਨੈਣ ਬਸੀਰ ਹੋਏ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਏਹ ਅਸਾਰ ਮੈਨੂ
 ਕਹਿੰਦਾ ਇਛਰਾਂਦਰਸਨਾਂ ਫੇਲਬੇਟਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਯਾ ਅੰਧੇਰ ਗੁਬਾਰ ਮੈਨੂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੰਦੇਸਲ ਪੁਤਰਾਂ ਦੇ ਜਾਈ ਦਰਦ ਵਿਛੋੜ ਕੀ ਮਾਰ ਮੈਨੂ
 ਹ-ਹਥ ਨਾ ਆਉਂਦੇ ਮੇਈਮਾਤਾ ਪੂਰਨ ਮਾਂ ਕੇ ਆਖਦਾ ਹੋਇ ਨਾਹੀਂ
 ਅਰਜਨਦਾਸ ਜਹੋਆਹੀ ਮਾਰਹੋ ਬਣਿਆਆਵਮੀਦਾਬੁਤਹੋਰਨਾਹੀਂ
 ਕਰੇ ਰੱਬਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂਸਲ ਲਗੋਨਾ ਤੂ ਰੋਇਮਾਤਾ ਦਰਦ ਫੇਲ ਨਾਹੀਂ
 ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਤਸਲੀ ਆਂ ਦੇ ਪੂਰਨ ਗਮਖਾਹ ਮਾਤਾ ਦਰਦ ਏਲ ਨਾਹੀਂ
 ਲਾਮ-ਲਈ ਅਵਾਜ਼ਪਛਾਣਮਾਤਾ ਸਰਆਖ ਬੇਟਾਕਿਬੰਅਇਆ ਵੇ
 ਕਿਹੜ ਮੁਲਕ ਤੇਰਾਕਿਸਦਾਪੁਤਰੈ ਕਿਸਮਾਂਕਰਮਾ ਵਾਲੀ ਜਾਇਆ ਵੇ
 ਅੱਖੀਂਦਿਸੇਤਾਂਸੂਰਤੇ ਲਭਲਵਾਂ ਬੇਲੀ ਵਲੋਂਮੈਂ ਪੁਤ ਅਜਸਮਾਇਆ ਵੇ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਆਕੇ ਦਸੀਸਾਰ ਮੈਨੂਇਕੇ ਭੁਲੀਕਿ ਪੁਤ ਮਿਲਾਇਆ ਵੇ
 ਅਲਫ-ਅਖਦਾ ਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲ ਨਾਹੀਂ ਤੂ ਬੈਠਕੇ ਸਮਝ ਖਾਂਬਾਤ ਮੇਰੀ
 ਟਿਲਾਂ ਮਲਕ ਤੇਪੁਤਮੈਨਾਬ ਦਾਹਾਂਏਹੋ ਫੇਗ ਕਮਾਊਣਾ ਕਾਰ ਮੇਰੀ
 ਹਿੰਦ ਮੁਲਕ ਉਜੇਨਦਾ ਸੀ ਰਾਜਾ ਇਹੋ ਜਾਤ ਹੈਗੀ ਪੁਸ਼ਤਵਾਰ ਮੇਰੀ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੈਂਪੁਤਸਲਵਾਨਦਾਹਾਂਪੂਰਨ ਨਾਮਤੇਜਾਤ ਪ੍ਰਵਾਂਰ ਮੇਰੀ
 ਯੇ ਯਾਦਨਾਮਾਤਾਨੂੰ ਗਮਰਿਹਾਪਚਦੇਸ਼ਣਦਿਆਂ ਅੱਖੀਆਂਦੇ ਦੁਲ ਗਏ
 ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਜਾਤੁਕੇ ਲਾਇਓ ਸੂਸਭ ਦੁਖਤੇ ਦਰਦ ਫਿਰ ਭੁਲ ਗਏ
 ਪੂਰਨਵੇਖ ਓਵਾਬਣੀਦੁਧ ਪਿਆਧਾਰਾਂ ਵਹਿ ਪਰਨਾ ਲੜੇਹੁਲ ਗਏ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਹਾਣੀ ਇਛਰਾਂ ਦੇਸ਼ਾਨ ਸੌਕ ਖੁਸ਼ੀ ਸਭ ਖੁਲ ਗਏ

ਪੰਜਵੀਂ ਸਿਹਰਫੀ

ਅਲਫ ਅਖਦਾਰੱਬ ਮਿਲਾਇਆਵੀਵਹੀਂ ਤੁਹੇ ਪੁਰਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ
 ਖੁਸ਼ੀਬਹੁਤ ਹੋਈਰਾਣੀਇਛੋਂ ਨੂੰਸੀਨੋਟੰਡ ਪਈ ਜਿਗਰਤਾਪਿਆਂ ਨੂੰ
 ਪੂਰਨ ਰੋਕੇ ਓਹਦੇ ਗਲ ਲਗਾ ਪਛੋਤਾਉਂਦਾ ਸੁਖਨ ਅਲਾਪਿਆਂ ਨੂੰ
 ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਮੀਆਂਪੂਰਨਭਗਤਉਤੇਸਾਈਕ੍ਰਮਕੀਤਾਮਿਲੇਯਾਮਾਪਿਆਂਨੂੰ

ਬੇ-ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਲੂਣਾਂ ਪੂਰਨ ਵੇਖਦੀ ਨੂੰ ਚੜ ਤਾਪ ਜਾਏ
 ਹੋਰ ਸਭ ਸਰਰ ਦੀ ਜੋਤ ਗਈ ਜਿਮੀਂ ਵੇਹਲ ਨ ਦੇ ਜੇ ਗਰਕ ਜਾਏ
 ਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰਕੀਤੀ ਲੂਣਾਂ ਮਗਰਖੜੀਆਪ ਉਠਕ ਉਸਵੇਂਲ ਜਾਏ
 ਕਾਦ੍ਯਾਰਨਿਤੁਂਕੇ ਮੱਬਾਟੇਕਦਾਏ ਲੂਣਾਂਨਾਲ ਹੈਰਾਨਗੀ ਛਾਪ ਜਾਏ
 ਤੇ-ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨ ਮਾਤਾ ਪੂਰਨ ਆਖਦ ਲੂਣਾਂਨੂੰ ਬਾਲ ਕੋਈ
 ਤੇਰ ਵੱਸਨਾਹੀਂ ਸੁਣਦਾ ਕੋਲਦਾਜਾਪਿਛਲਾਫ਼ਰਨਾ ਖਾਲਖਿਆਣ ਕੋਈ
 ਦਾਮਨਗੀਰ ਮੈਂਆਪਣੇ ਬਾਪਦਾਜਿਸਤੁਛਿਆਨਹੀਂ ਅਹਿਵਾਲ ਕੋਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜਹੀਮੇਰੇਬਾਪਕੀਤੀ ਐਸੀਕੈਣ ਕਰਦਾ ਪੁਰਨਾਲ ਕੋਈ
 ਸੇ-ਸੱਬਤੀ ਦੇਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਰਾਜਾ ਝਟ ਲਥ ਸ਼ਰਮੰਦਰੀ ਤੋਂ
 ਦਿਲੋਂ ਜਾਣਦਾ ਮੈਂਕੀਵਰਤਯਾਸੀਸਖਤਦਿਲਹੋਯਾਉਹਵੀਜਿੰਦਰੀ ਤੋਂ
 ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਕੀਜਾ ਜਵਾਬ ਦੇਸਾਇਕ ਦਮਨਾਹੋਯਾ ਫਰਜਿੰਦਰੀ ਤੋਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਸਲਵਾਨਦਾ ਉਸਵੇਲੇ ਰੰਗਾਂ ਰਦ ਹੋਯਾ ਫਰਜਿੰਦਰੀ ਤੋਂ
 ਜੀਮ-ਜਾਓਤੁਸੀਂਆਪਣੇਘਰੀਂਬਾਤੀਂਪੂਰਨਆਖਦਾਬਾਪਨੂੰਸੁਣੀਰਾਜ
 ਨਾਲ ਲੂਣਾਂਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੀਅਗੇ ਸਚ ਨਤਾਰਨਾ ਪੂਰੀ ਰਾਜਾ
 ਨਾਲੇ ਮਾਂਦੀ ਸੰਪਣਾਬਹੁਤ ਕਰਦਾ ਬਾਹੋਂ ਪਕੜਲੈਜਾ ਤੂਹੁਣੀ ਰਾਜਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਉਸਵਕਤਫਿਕਰਕਰਕੇਕਿਸਾਜੇਕਿਆ ਈਠਕੇਗੁਣੀ ਰਾਜਾ
 ਹੋ-ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਰਾਜੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਘਰ ਚਲ ਪੂਰਨ ਆਖੇ ਲਗ ਪਤਾ
 ਕੁੰਜੀ ਲੈ ਤੂੰ ਦਸਤ ਖੜਾਨਿਆਂ ਦੀ ਹੁਣ ਬੰਨਤੂੰ ਲਾਜ ਦੀ ਪਤਾ ਪੂੰਤਾ
 ਮੈਂਵੀਸ਼ਾਦੀਆਂ ਮਾਨਸਾਂ ਜਗਅੰਦਰ ਮੌਤਸੀਨੰਦੀ ਝੁਝਸਾਅੰਗ ਪੂੰਤਾ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਰਾਜਾ ਸਲਵਾਨ ਆਖੇ ਮੈਨੂੰ ਮੈਂਤਰਾ ਸਵਸੀ ਜੱਗਾਪੂੰਤਾ
 ਖੇ-ਖੁਸ਼ੀ ਦਹਾਨ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਪੂੰਤਰ ਆਖਦਾ ਬੰਨ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋ
 ਪੇਰੇ ਵਲੋਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਲੁਟਾ ਦਿਓ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕਮਾ ਨਾ ਸਕਦੇ ਹੋ
 ਜਿਨੂੰ ਦਰਦ ਸੇ ਮੈਂ ਸਮਝਲੀਤਾ ਤੁਸੀਂ ਤਰਲੇ ਕਰਦੇ ਮਾਰੇ ਨਕਦੇ ਹੋ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂਘਰ ਪਕਾਉਣਾ ਮੈਨਹੀਂਪਾਸ ਰਹਿਣਾਜੇੜੀਤਕਦੇਹੋ
 ਦਾਵਦੇਇਕੇ ਨਾਬੁਆ ਪੂਰਨ ਫੇਰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਬਚਨ ਕਹਿਸੀ
 ਤਖਤ ਬਹਿਗਾ ਫੇਰਭਰਾਮੇਰਾ ਹੋਗਾ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੇਹੜਾ ਰਾਜ ਬਹਿਸੀ

ਉਹ ਤੇ ਹੋਗੇ ਰਾਜਾ ਬੜਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਜਿਤੇ ਪੈਣ ਮੁਕਦਮੇ ਫਤਹਿ ਲੈਸੀ
 ਕਾਦਰਯਰ ਦੇਸੀ ਰਬ ਲਾਲ ਅਗੇ ਫੇਰ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਤੇਰੇ ਮਕ ਵਹਿਸੀ
 ਰੋ ਰੋਇਕੇ ਆਖਦਾ ਮਾਂ ਤਾਈਂ ਜਿਹੜਾ ਕਰਮ ਲਿਖਿਆ ਸੋਈ ਪਾਇਆ ਮੈਂ
 ਇਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਥੀ ਬਾਪ ਤਗਯਰ ਕੀਤਾ ਕੇਹੜਾ ਤੱਤ ਨਾਲ ਕਢਾਇਆ ਮੈਂ
 ਕਿਸੂਨੂੰ ਖੋਲਕੇ ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਦਸਾਂ, ਜੇਹੜਾ ਭਾਰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਚਾਇਆ ਮੈਂ
 ਜੇ— ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਪਵੇ ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ ਫੇਰ ਮਾਈ ਹਬ ਬਧਿਓ ਸੂ
 ਕਹਿੰਦਾ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਿਉ ਨਾ ਮਾਰ ਮੇਰੇ, ਕੀਤਾ ਬਾਪ ਦਾ ਸਭ ਚਾ ਦਸਿਓ ਸੂ
 ਇਹਨਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਕਰ ਕੂਚ ਡੇਰਾ, ਪਲਾ ਹਿਰਸ ਹਵਾ ਦਾ ਲਦਿਓ ਸੂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਪੂਰਨ ਜਦੋਂ ਟੁਰਨ ਲਗਾ, ਮਾਂਈ ਇਛਰਾਂ ਨੂੰ ਤਦੋਂ ਸਦਿਓ ਸੂ
 ਸੀਨ-ਸਮਝ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਤਾਂ ਭਲੀਏ, ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਖਲੋਇਕੇ ਕੇ ਮੱਤੀਂ
 ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਦੀ ਮਾਂ ਸਲਾਹੀਏ ਜੀ, ਜਿਨ ਤਰਿਆ ਪੁਤਰ ਫਕੀਰ ਹਥੀਂ
 ਤੂੰ ਵੀ ਤੁਰ ਮਾਤਾ ਰਾਜੀ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਮੂਲ ਨਾ ਦੇਰ ਘੱਤੀਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਮੀਆਂ ਭਗਤ ਪੂਰਨ ਆਖੇ ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਮਰੇ ਨਾ ਮਗਰ ਵਤੀਂ
 ਸੀਨ— ਸੀ ਖੋਤਾ ਮੈਥੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋਇਓ ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ਮੈਂ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਮੁਖ ਤੇਰਾ
 ਚਵੀਂ ਬਰਸ ਗੁਜਰੇ ਨਾਅਰੇ ਮਾਰਦੀ ਨੂੰ, ਅਜੇ ਰਜ ਨਾ ਡਿਠੜਾ ਮੁਖ ਤੇਰਾ
 ਦਸੀਂ ਪੂਰਨਾ ਵੇਹੋਈ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ, ਉਮਰ ਹਯਾਤੀ ਦਾ ਦੁਖ ਤੇਰਾ
 ਕਾਦਰਯਰ ਮੈਂ ਰੋਜ ਚਿਤਾਰਦੀ ਸਾਂ, ਲਗਾ ਉਮਰ ਹਯਾਤੀ ਦਾ ਦੁਖ ਤੇਰਾ
 ਸੁਆਦ—ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਜਿੰਦਗਾਨੀ, ਤੂੰ ਕੀ ਲਗੀ ਸਚ ਪਛਾਣ ਮਾਏ
 ਗੋਰਖ ਨਾਬ ਨੇ ਕੱਢਿਆ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ, ਦਿਤੇ ਨੈਣ ਪ੍ਰਾਣ ਰਬ ਨਾਣ ਮਾਏ
 ਚਿੰਤਾ ਖਫਾ ਹੋ ਕੇ ਮੇਰਾ ਕਾਲ ਕਚੇ ਭਾਵੇਂ ਗੈਰ ਤੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰ ਮਾਏ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਇਹ ਕੋਲ ਇਕਹਾਤ ਕੀਤਾ, ਫੇਰ ਮਿਲਾਗਾ ਤੈਨੂੰ ਆਣ ਮਾਏ
 ਜੁਆਬ-ਜਾਮਨੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ, ਮਾਤਾ ਤੁਰਿਆ ਵਿਚ ਇਕਰਾਰ ਲੋਕੋ
 ਦਿਲੋਂ ਆਖਦੀ ਰਬ ਦਾ ਭਲਾਂ ਹੋਏ ਸਾਂਝੇ ਰਖੀਂ ਸੂ ਜਹਾਨ ਲੋਕੋ
 ਡਿਗੇ ਲਾਲ ਹਾਂ ਵਿਚ ਲੱਤੁਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਲੋਕੋ
 ਪੂਰਨ ਹੋ ਤੁਰਿਆ ਵਿਦਾ ਇਛਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿੱਸਾ ਜੜਿਆ ਸੀ ਕਾਦਰਯਾਰ ਲੋਕੋ
 ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਰਿਆ ਗੁਰ ਆਣੇ ਦੇ ਜਾਏ ਚਰਨਾਂ ਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਉਂਦਾ ਈ
 ਹਬ ਜੜ ਪਤਦਬਣਾ ਤਿੰਨ ਕਰਦਾ, ਮੂੰਹਾਂ ਬਲਕੇ ਅਲਖ ਜਗਾਉਂਦਾ ਈ
 ਸਾਰ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਉਹ ਢੂੰਡ ਕਰਕੇ ਹਥਾਂ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਲਾਉਂਦਾ ਈ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਫਿਰ ਪਛਿਆਂ ਗਰਾਂ ਤੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਈ
 ਜਾਏ ਅੈਨ ਤੇ ਗੋਨ ਫਿਕਰ ਕਰਕੇ, ਹਰਫ ਵਾ ਦਾ ਜੋੜਿਆ ਕਾਫ ਤਾਈਂ
 ਕਾਫ ਤਾਫ ਤੇ ਲਾਮ ਯਕ ਮੁਸਤ ਕਰਤੇ ਮੀਮ ਨੂੰ ਨੂੰ ਨਾਨ ਆਦਾ ਹੈ ਵਾ ਤਾਈਂ
 ਲਾਮ ਅਲਫ ਕੋਲੋਂ ਬੈਤ ਮੁਕ ਗਏ, ਕਿੱਸਾ ਜੜਨਾ ਸੀ ਤੱਤ ਧੋ ਤਾਈਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਪਤੂਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਸ ਨਾ ਦੇਣਾ ਮੈਂ
 ਮੌਜਿਆ ਮਾਛੀ ਕੇ ਪਿੰਡ ਹੈ ਗਲਾ ਮੇਰੀ ਸੰਧੂ ਜਾਤ ਦਾ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ਮੈਂ
 ਇਕੀ ਸੇਂ ਚਾਲੀ ਜਾਂ ਬੈਤ ਤਿਆਂਤ ਕੀਤਾ ਸਭਨਾਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਚਾ ਸੁਣਾਇਆ ਮੈਂ
 ਕਿਸਾਂ ਪੂਰਨ ਭਨਾਤ ਦਾ ਫਿਕਰ ਕਰਕੇ ਸੋਲਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਮੁਕਾਇਆ ਮੈਂ
 ਕਾਦਰਯਾਰ ਜੇ ਏਸੂਨੂੰ ਖਸ ਕਰਸੀ, ਖਸ ਰਹੇਗਾ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ਮੈਂ

ਸੱਭਰਵਾਲ ਪ੍ਰਿਟਿਜ਼ ਪਰੋਸ 'ਕ੍ਰਸਨ ਨਗਰ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਛਾਪਕ—ਬਲਵਿਦਰ ਸਿੰਘ ਕੌਰਲੀ

ਸਿਰਫ਼ ਦੀਹ ਰੁਪਏ ਖਲਾ ਕੇ ਹੁਨਰ ਸਿਖੋ ਤੇ ਦੈਲਤ ਕਮਾਓ

ਏਹ ਵਿਤਾਂ ਦੀ ਬੀਮਤ ਦੀਹ ਰੁਪਏ ਛਾਵ ਖਲਾ ਸਮੇਤ

1. ਮੌਟ ਮਵੀਤਕ ਤੇ ਚਲਾਇਵਰੀ ਸਿਖਿਆ	20-00
2. ਰੈਕਟਾ ਜਾਈਤ	20-00
3. ਐਡੀਂਜ਼ ਜਾਈਤ	20-00
4. ਪਾਣ ਸਿਖਿਆ ਤੇ ਕਰਨਾਅ	20-00
5. ਚੱਸੇਈ ਤੇ ਬਲਵਾਈ ਸਿਖਿਆ	20-00
6. ਇੰਦ੍ਰ ਸਾਡ ਨਿਖਲੀ ਰੰਡਾ	20-00
7. ਪੱਜ ਤੇ ਵਧਾਰ (ਸਾਥਨ ਭੇਜ ਸਾਸੀ ਸਮੇਤ)	20-00
8. ਗਲਾਈ ਸਿਖਾਈ ਸਿਖਿਆ	20-00
9. ਹੋਰ ਸੈਪਾ ਜਾਈਤ ਤੇ ਸੋਲਾ ਪ੍ਰੋਗ	20-00
10. ਚੱਡਾ ਇੰਡੀਕਸ ਰੀਕਾ	20-00
11. ਸਿਰਸੰਡ੍ਰ ਤੇਵ ਮੰਦ	20-00
12. ਪੁਲਾਈਕਾਨਾ	20-00
13. ਗਾਰਮੈਨੀਆਮ ਨਿਖਲਾ	20-00
14. ਸਾਧੂ ਚੀ ਝੁਟਕੀ	20-00
15. ਕੋਲਾਕ ਦਾ ਕਾਲਾ ਕਾਲ	20-00
16. ਮੈਚਲੀ ਕੀਲ	20-00
17. ਪ੍ਰੈਸ ਪ੍ਰੈਚ	20-00
18. ਸੈਲਾ ਕੀਚ	20-00
19. ਪੰਜਾਬੀ ਕੀਲੀਆ	20-00

ਕਾ ਕੇਂਦੇ ਸਿੱਖੀ ਕੇਵਾਰੀ ਸੀ. ਪੀ. ਕਾਲੀ ਦਾ ਵਿਨਾਮ ਚੀਕਾ
ਗੁਰੂ ਮੰਗਰਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾ-

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਸਤਰ ਤੁਤਾਰ

ਸਿਜਾਰ ਮਾਲੀ ਤੇਜ਼, ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂ।